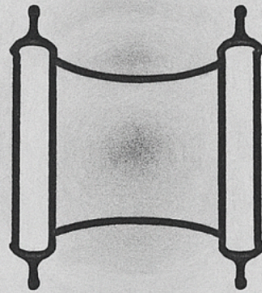

בס"ד

Mitteler Rebbe

Parshas Massei

להבין שְׁרֵשׁ הַדְּבָרִים הַנִּ"ל

לע"נ

שמעון בן ישראל

Dedicated By:

ר' נחום אהרון & חיה

ליטשקאווסקי

To find more Maamarim and to dedicate one visit:

ChassidusNow.com

Mitteler Rebbe

Parshas Massei

מאמרי אדמו"ר האמצעי

להבין שרש הדברים הנ"ל

Introduction

This profound and intricate discourse by the Mitteler Rebbe—Rabbi Dovber of Lubavitch, son of the Alter Rebbe and the second Rebbe of Chabad (1773–1827)—was delivered in the town of Niezyn in the mid-1830s.

Known for his complex, richly structured teachings, the Mitteler Rebbe here unpacks the deep mystical meanings behind the phrase “וַיִּכְתֹּב מֹשֶׁה אֶת־מוֹצְאֵיהֶם לְמַסְעֵיהֶם עַל־פִּי ה'” from Parshas Massei. The discourse explores themes of divine light, the nature of truth (אמת), the hidden wisdom of Arich Anpin, and the interplay between revelation and concealment in the structure of the worlds. It carefully analyzes how Moshe and Yaakov function as cosmic archetypes in transmitting divine truth into this world through the framework of the 42 journeys in the desert. This ISPC encompasses the **entire discourse**, from the opening metaphysical discussion through its deepest symbolic conclusions.

To understand the root of the above matters, behold, the root of the concept of the journeys in the wilderness, and the matter of the difference between the initial journeys which were without the Ark and the Mishkan, and afterward they traveled with the Ark and the Mishkan with the service of the Levites and the Kohanim and the offerings, etc.—

להבין שרש הדברים הנ"ל, הנה שרש ענין המסעות שבמדבר וענין ההפרש בין המסעות הראשונות שהיו בלא ארון ומשכן ואחר כך נסעו עם הארון, ומשכן בעבודת הלוים והכהנים וקרבנות כו

is because it is known that the primary concept of the journeys is specifically in the wilderness, and that it is only for the purpose of subduing the source of the kelipos which are in the wilderness, which is called “the wilderness of the nations,” as it is stated in the Zohar: “One place is in the wilderness, etc.” And just as the wilderness is a land that is not sown and produces nothing—

להיות ידוע בעיקר ענין בחינת המסעות במדבר דוקא שהוא רק כדי להכניע מקור הקליפות שבמדבר שנקרא מדבר העמים כמו שכתוב בזהר אחר חד אית במדברא כו, וכמו שהמדבר שהוא ארץ לא זרועה, ואינו מצמיח כלום

so too is the root of the aspect of the kelipos—“Give, give,” and they do not bestow anything, as explained elsewhere. And this subjugation that they subdued them through these journeys—through the intensity of Divine revelation in the Ark and the Mishkan—was a process of “subjugation and transformation of the sitra achra,” for the coming generations.

כך שרש בחינת הקליפות הב הב ואינם משפיעים כלום כו' וכמו שכתוב במקום אחר. והכנעה הזאת שהכניעו אותם במסעות האלה בתוקף גלוי אלקות, בארון ומשכן אתפפא ואתהפכא ס"א לדורות הבאים

In every person who wishes to subdue the aspect of evil within him, whose root is in the source of the kelipos of the wilderness of the nations, he will subdue it immediately, for the root of evil has already been made bent and nullified to holiness by virtue of these journeys in the wilderness, etc., and this is sufficient explanation.

בכל איש אשר ירצה להכניע בחינת הרע שבו ששרשו במקור הקליפות שבמדבר העמים יכניע מיד כי כבר נעשה שרש הרע כפוף וביטל אל הקדושה בסבת המסעות האלה שבמדבר כו' וד"ל

Mitteler Rebbe**Parshas Massei**

מאמרי אדמו"ר האמצעי

להבין שרש הדברים הנ"ל

And behold, it is known that the hard kelipos and those that are completely impure are called “serpent,” “fiery serpent,” and “scorpion” below, and above they are referred to as “stormy wind,” “great cloud,” and “flaming fire.” These are the ones close and adjacent to the level of nogah which surrounds them.	והנה ידוע שקליפות הקשות והטמאות לגמרי נקראים נחש שרף ועקרב למטה, ולמעלה הן הנקראים רוח סערה וענן גדול ואש מתלקחת, הקרובים והסמוכים אל בחינת נוגה אשר סביב להם.
And since all that is closer to the level of nogah is more easily subdued, it does not require much effort compared to that which is farther, etc. And by way of analogy: one who is closer to someone who regularly enters before the king at intervals will be more nullified, because he constantly hears true greatness from him, etc.—whereas one who is most distant, etc.	ולזהו כי כל הקרוב קרוב יותר אל בחינת נוגה יותר בנקל להכניעו ואין צורך אליו גיעה רבה כמו לרחוק יותר כו', ועד דמי הקרוב יותר אל מי שרגיל ליכנס אל המלך לפרקים תבטל יותר כי ישמע ממנו תמיד גדולות אמיתי כו', מה שאין בן הרחוק ביותר כו'.
And similarly regarding negative character traits: the level of nogah is a mixture of good and evil, and that which is closer to the level of nogah is easier to subdue, etc.—such as separating from prohibited foods or from theft, illicit relations, bloodshed, and the like. But absolute evil, such as idolatry and the like, cannot be nullified, for it is called a completely hard and impure kelipah. And so too, all things that are inherently impure, etc.	וכן בענין מדות הרעות הרי בחינת נוגה מערב טוב ורע והקרוב אל בחינת נוגה יותר בקל לאכפא כו', כמו לאפרושי מאיסור שבמאכל או מגזל ועריות ושפיכות דמים וכיוצא בזה, אבל הרע גמור דעבודה זרה וכיוצא בזה אין לה בטול כי נקראת קליפה קשה וטמאה לגמרי, וכן כל דברים הטמאים מעיקרם כו'.
And behold, the completely impure kelipos (ג' קלי' הטמאות) have their primary dwelling in the wilderness of the nations. These are the “serpent, fiery serpent, and scorpion,” which are much farther from settlement. And that which is closer to settlement is easier to subdue.	והנה ג' קליפות הטמאות לגמרי עיקר משכנם במדבר העמים שהן נחש שרף ועקרב רחוק יותר הרבה מן הישוב, והקרוב אל הישוב יותר יותר נקל להכניעו.
And therefore, the first portion of the wilderness, which is closer to settlement—even from among the impure kelipos, which are called “stormy wind,” etc.—since they are closer to the level of nogah which is in settlement, it is easier to subdue them for the reason mentioned above.	ועל כן חלק הראשון מן המדבר הסמוך יותר אל הישוב אפלו מן הקליפות הטמאות שנקראים רוח סערה וכו' לפי שהן קרובים אל בחינת נוגה שהוא בישוב נקל יותר להכניע מטעם הנ"ל.

Mitteler Rebbe**Parshas Massei**

מאמרי אדמו"ר האמצעי

להבין שרש הדברים הנ"ל

And this is the reason that in the initial journeys—such as Raamses, Pi Hachiros, and Eilim (where there were twelve springs and seventy date palms)—all of them were close to settlement and expressed a great expansion from civilization. There, they were still not in need of the Ark and the Mishkan; for in those journeys, on their own, there was a pillar of fire and a pillar of cloud going before them by day and by night, etc.	וזהו הטעם שבמסעות הראשונות שהיו רעמסס ופי החירות ואילימה וששם היו י"ב מעינות עם ע' תמרים שהכל קרובים אל הישוב ובחינת התפשטות גדולה מן הישוב שם עדין לא היו נצרכים לארון ומשכן רק במסעות שלהם מצד עצמם שהיה עמוד אש ועמוד ענן. הולך לפניהם יומם ולילה כו
And through this, the aspects of the kelipos there—called “stormy wind,” “great cloud,” and “flaming fire,” etc.—were subdued. And especially when they came to Marah—even though the waters were bitter—but “there He placed for them statute and judgment,” etc.; the mitzvos that they were commanded there at Marah further subdued the kelipos greatly, etc.,	ועל ידי זה נכנעו בחינת הקליפות דשם שנקראו רוח סערה ענן גדול ואש מתלקחת כו', ובפרט כשבאו למרה גם שהיו המים מרים אבל שם שם לו חק ומשפט כו' מצות שנצטוו שם במרה על ידי זה נכנעו הקליפות, ביותר כו
until they came to the wilderness of Sinai, which is entirely distant from settlement—and there is the dwelling of the utterly harsh kelipos, since they are more distant from the level of nogah. Therefore, they needed the Ark to travel before them, as it says: “And it was, when the Ark set forth, Moshe said, ‘Arise, Hashem, and may Your enemies be scattered,’ etc.”	עד שבאו למדבר סיני שהוא רחוק מן הישוב לגמרי ושם הוא מדור הקליפות הקשות לגמרי לפי שהם רחוקים מבחינת נוגה יותר לכה הוצרכו להיות הארון נוסע לפניהם, כמו שכתוב ויהי בנסע הארון ויאמר, 'משה קומה ה' ונפצו אויביך כו
That through the revelation of G-dliness in the Tablets that were in the Ark, and through the journeys of the Levites with the Mishkan and all its vessels, and also through the service with offerings by the Kohanim, and by the Levites with song—raising their voices—and the Kohanim with the arousal of the heart, etc.,	שעל ידי התגלות אלקות שבלחות שבארון ועל ידי מסעות הלויים את המשכן וכל כליו וגם על ידי העבודה בקרבנות על ידי הכהנים ועל ידי הלויים בשיר להרים, 'קול והכהנים ברוותא דלכא כו
only then were the completely harsh kelipos—“serpent, fiery serpent, and scorpion,” etc.—subdued. And this was the entire primary purpose of the journeys in the wilderness, etc., and this is sufficient explanation.	אז דוקא נכנעו הקליפות הקשות לגמרי נחש שרף ועקרב כו', וזה היה כל עיקר ענין המסעות שבמדבר כו' וד"ל
And to understand this matter with additional explanation—why it was in the aspect of elevation and drawing down, which are the traveling and the encamping, etc., “And they journeyed and they encamped,” etc.—behold, it will be understood by way of analogy from the service in the Beis HaMikdash in Yerushalayim, which was also in the aspect of elevation and drawing down: the	ולהבין דבר זה בתוספת באור ולמה היה בבחינת העלאה והמשכה שהם הנסיעה והחנייה כו', 'ויסעו ויחנו' כו', הנה יובן בדגמא מענין העבודה שבבית המקדש שבירושלים שהיה גם כן בבחינת העלאה והמשכה, הכהנים בבחינת המשכה והלויים בבחינת העלאה.

Mitteler Rebbe**Parshas Massei**

מאמרי אדמו"ר האמצעי

להבין שרש הדברים הנ"ל

Kohanim were in the aspect of drawing down, and the Levites were in the aspect of elevation.	
And in the body of the offering itself there was the aspect of elevation and drawing down: the fire would descend from above, and at first there was the burning of the fats and the blood in the aspect of elevation. This is the “pleasing aroma,” from below to above and from above to below.	ובגוף הקרבן היה בחינת העלאה והמשכה שהאש יורד מלמעלה ותחלה היה הקטר חלבים ודם בבחינת העלאה וזהו ניחוח מלמטה למעלה ומלמעלה למטה.
And so was the entire essence of the service of the offerings in all their details—everything was in the aspect of elevation and drawing down, in the aspect of “spirit to spirit,” etc., for “a spirit draws a spirit,” etc. Because the Beis HaMikdash in Yerushalayim is the gate of the heavens, as it is written, “This is none other than the house of G-d, and this is the gate of the heavens”—like a gate through which one ascends and descends.	וכך כל עיקר עבודת הקרבנות בכל פרטיהן הכל היה בבחינת העלאה והמשכה בבחינת רוי"ש כו', כי רוח איתי רוח כו', לפי שבית המקדש שבירושלים שם שער השמים כמו שכתוב "איו זה כי אם בית אלהים וזה שער השמים", כמו השער שבו עולין ויורדין.
And there cannot be a descent without an ascent, as it is written: “angels of G-d ascending and descending on it” (and likewise, prayer—which is now in place of the offering—is called a ladder, as stated in the Zohar).	ואי אפשר להיות ירידה בלא עליה כמו שכתוב "מלאכי אלקים עלים ויורדים בו" (וכך התפלה שבמקום קרבן). (עכשיו נקראת סלם כמו שכתוב בזהר).
And behold, it is known that “this opposite this G-d has made”—just as in Yerushalayim is the Divine holiness, the central point of the settled land, as is written in the Zohar, so too the wilderness of the nations stands opposite and against Yerushalayim, in the aspect of kelipah, the source of all the seventy ministers. Therefore, it is called “the wilderness of the nations.”	והנה ידוע דאזת זה לעמת זה עשה אלקים, שכמו שבירושלים הוא בחינת הקדושה האלקית, בחינת נקודה אמצעית שבנישוב הארץ כמו שכתוב בזהר, כן מדבר העמים הוא לנגד ולעמת ירושלים בבחינת הקליפה בחינת מקור כל השבעים שרים, ועל כן נקרא מדבר העמים.
And in order to subdue it, it must be through the same pattern as in Yerushalayim—that is, in the same manner of service as in the Beis HaMikdash, in the aspect of elevation and drawing down specifically, for the purpose of subjugating and transforming, etc.	וכדי להכניעו צריך להיות באותו הדגמא שבירושלים דהיינו באותו אופן העבודה שבבית המקדש בבחינת העלאה והמשכה דוקא כי לאכפא ולאחפא כו
There must likewise be service in this manner in holiness upon the altar. And this is the concept of the journeys, which were in the aspect of elevation and drawing down, as it is written, “And they journeyed and they encamped”—for the journey is in the aspect of elevation, as it is written, “And it was when it journeyed... ‘Arise,’ etc.”	צריך גם כן העבודה בבחינה זו שבקדושה על גבי המזבח, והיינו ענין המסעות שהיו בבחינת העלאה והמשכה כמו שכתוב "ויסעו ויחנו", שהנסיעה היא בבחינת העלאה כמו שכתוב "ויהי בנסע קומה" כו

Mitteler Rebbe

Parshas Massei

מאמרי אדמו"ר האמצעי

להבין שרש הדברים הנ"ל

And “when it rested he would say, ‘Return,’ etc.”—for through the journeying and encamping in the manner of <i>ratzoh v’shov</i> (running and returning), specifically through this is the source of the kelipos subdued.	ובגגחו יאמר שובה כו', שעל ידי הנסיעה והתנחלה בבחינת רצוא ושוב דוקא בזה יכניעו מקור הקליפות.
And this is the general concept of the journeys, which are in the aspect of the Name of 42—“Ana B’Koach Gedulat,” etc.—as it is written, “With two he flies,” etc.	והוא כללות ענין המסעות שהוא בבחינת שם מ"ב 'דאנא בכח גדלת כו', כמו שכתוב "בשמים יעופף" כו
And likewise near the receiving of Shabbos, there is the elevation of all the worlds: from Asiyah to Yetzirah, etc., and from Beriah to Atzilus, etc. Therefore, we say “Ana B’Koach,” etc., as explained elsewhere. And this is sufficient.	וכן בסמוך לקבלת שבת להיות ענין עליות כל העולמות מעשיה ליצירה כו' ומבריאה לאצילות כו', על פן אומרים אנא בכח כו' כמו שכתוב במקום אחר ונ"ל
However, there still remains to understand: why were the journeys forty-two in number—corresponding to the aspect of the Name Mem-Beis—while the days of the counting of the Omer are forty-nine days, given that the concept of the counting is also in the aspect of elevation, as it is written, “And he shall wave the omer,” etc., and each day we say, “Today is such-and-such a day of the Omer.”	אך עדין יש להבין למה המסעות היו מ"ב בבחינת שם מ"ב, וימי הספירה הם מ"ט ימים, מאחר שענין הספירה הוא גם כן בבחינת העלאה כמו שכתוב "והגיה את העמר" כו', ובכל יום אומרים "היום יום כך לעומר".
And as is known, the forty-nine days of the Omer are in the aspect of refinement and elevation of the seven middos of nogah. And every aspect of elevation is specifically through the Name Mem-Beis, as explained above.	וכידוע שם מ"ט ימי הספירה הוא בבחינת ברור והעלאה ז' מדות דנוגה, וכל בחינת העלאה הוא על ידי שם מ"ב דוקא כנ"ל
However, the matter is that there is a great difference between the days of the Omer—where each middah includes seven middos, like the trait of chesed which includes seven levels until the aspect of malchus within chesed, and so too with the traits of gevurah and tiferes, etc., until the trait of malchus also includes the level of malchus within malchus.	אך הענין הוא שיש הפרש גדול בין ימי הספירה שכל מדה כלולה מז' מדות, כמו מדת החסד שכלול מז' עד בחינת המלכות שבחסד, וכן במדות הגבורה והתפארת כו', עד בחינת המלכות כלולה גם כן, דהיינו גם מבחינת המלכות שבמלכות
Therefore, they number forty-nine—seven times seven. But the Name Mem-Beis is seven times six letters only, meaning that each of the seven middos includes only six levels. For example, “Ana B’Koach,” etc., contains only six words, etc.	על פן הם במספר מ"ט, ז' פעמים ז'. אבל שם מ"ב הוא ז"פ וי"ו בלבד, היינו שכל מדה מז' המדות אינה כלולה רק מו"ו בלבד, וכמו "אנא בכח" כו' שאינו רק וי"ו 'תיבין כו'
For the middos of chesed are included only in the six levels up to the aspect of yesod within chesed. But the level of malchus within chesed is lacking and is not counted at all in the enumeration.	פי מדות החסד אינו כלול [רק] מו"ו בלבד, שהוא עד בחינת יסוד שבחסד, ובחינת מלכות שבחסד חסר בו ואינו נמנה במנין כלל

Mitteler Rebbe

Parshas Massei

מאמרי אדמו"ר האמצעי

להבין שרש הדברים הנ"ל

And so too in the traits of gevurah and tiferes, etc.—the aspect of malchus within them is also lacking. And even the middah of malchus, the seventh trait, is also missing its malchus within malchus. Therefore, the number is only forty-two—seven times six—only, as is known.	וכן במדות הגבורה והתפארת כו', חסר בחינת המלכות שבהם, וגם בחינת המלכות מדה השביעית גם כן חסר בה בחינת מלכות שבמלכות. על כן אין המספר רק מ"ב שהוא ז' פעמים וי"ו בלבד כידוע.
If so, the reason the days of the counting (Sefirah) are forty-nine is because the aspect of malchus is counted within each sefirah, whereas in the Name Mem-Beis, the aspect of malchus is not counted within each sefirah. And this itself requires explanation: why in the days of the Sefirah is the aspect of malchus counted, while in every elevation related to the Name Mem-Beis, it is specifically the aspect of malchus that is lacking—and not any other sefirah besides it, etc.?	וא"כ מה שמי הספירה הם מ"ט, הוא מפני שנמנה בחינת המלכות בכל ספירה, ובשם מ"ב לא נמנה בחינת המלכות בכל ספירה. ויש להבין היא גופא, למה בימי הספירה נמנה בחינת המלכות, ובכל העלאה דשם מ"ב חסר בחינת המלכות דוקא, ולא שאר ספירה. וזוהי כו'.
The level of Malchus—which is the aspect that connects cause to effect and higher to lower—as is known the rule throughout all the hishtalshelus (chain-like progression): that the Malchus of the higher level becomes the Kesser (Crown) of the lower level.	המלכות שהיא בחינת המחבר מעלה לעלול ועליון לתחתון, כידוע הכלל בכל ההשתלשלות דמלכות שבעליון נעשית כתר לתחתון.
And in detail, it is known that the level of Malchus of Ein Sof becomes Atik Yomin of Atzilus; Malchus of Atzilus becomes the Atik (primordial head) of Beriah, etc. For the level of Malchus in the upper world is the aspect that connects and channels the shefa (flow) and drawing down from the upper world to the lower world, etc.	ודרך פרט, הנה ידוע דבחינת מלכות דאין-סוף נעשית עתיק יומין דאצילות, מלכות דאצילות נעשית עתיק לבריא כו', כי בחינת המלכות שבעולם העליון היא בחינת המחבר השפע והמשכה מעולם העליון לעולם התחתון כו'.
And the reason is known: because the level of Malchus is the aspect of extension and revelation (as it is written, “Your kingdom...”, and “There is no king without a people,” etc.), it is impossible for the upper to connect with the lower except through its final level—which is only the aspect of extension. From this comes the source for the lower level—just as the extension of kingship over the people of the province becomes the source of influence for them, etc.	והטעם ידוע, לפי שבחינת המלכות הוא בחינת התפשטות והתגלות (כמו שכתוב "מלכותך" כו', "אין מלך בלא עם" כו'), אי אפשר שיתחבר העליון בתחתון כאם מבחינתו האחרונה שבו, שהוא מבחינת התפשטות בלבד, שמנה נעשה מקור לתחתון. כמו התפשטות המלוכה על אנשי המדינה שבזאת הוא מקור שפעם כו'.

Mitteler Rebbe**Parshas Massei**

מאמרי אדמו"ר האמצעי

להבין שרש הדברים הנ"ל

So too, all the way up to the highest levels, it is specifically from the level of Malchus (even the “essential” Malchus) of the higher level that the source and root of the lower is formed. Just as the Essence of the Emanator cannot connect to Atzilus except through the aspect of Malchus, which is called the Malchus of Ein Sof—and likewise from Atzilus to Beriah, and from Beriah onward.	בין כך עד רום המעלות, מבחינת מלכות [עצמית] שבעליון דוקא הוא שנעשה מקור ושרש לתחתון, כמו מבחינת עצם המאציל שיתחבר באצילות אי אפשר כאם על ידי בחינת המלכות שנקראת מלכות דאין-סוף, וכן מאצילות לבריאה כו', ומבריאה כו'.
And this is the meaning of “Your kingship is the kingship of all worlds,” etc., as is known. And this is sufficient explanation.	וזהו שכתוב “מלכותך מלכות כל-עולמים” כו', וכידוע, ודי למבין.
And behold, the primary difference between the forty-nine days of the counting (Sefirah) and the aspect of the Name Mem-Beis is that although the days of the Sefirah are in the aspect of elevation, as it is written, “And he shall wave,” etc., the main intent of this elevation is actually for the sake of drawing down—that a drawing down should follow the elevation.	והנה עיקר ההפרש בין מ"ט ימי הספירה לבחינת שם מ"ב, שבימי הספירה אף-על-פי שהיא בחינת העלאה כמו שכתוב “והניף” כו', אבל עיקר המכוון והעלאה הוזאת היא בחינת המשכה שיומשך אחר ההעלאה.
As is known in the matter of the Sefirah, it is written: “Seven weeks shall you count for yourself,” etc., which are the seven middos of Binah, each of which is comprised of seven, and these are the fifty gates of understanding (Nun Shaarei Binah) that are drawn into the middos.	כידוע בענין הספירה כתיב “שבע שבועות תספור לה” כו', שהן בחינת שבע מדות דבינה שכל אחת כלולה משבע, והם נ' שערי בינה הנמשכים במדות.
And this is [the meaning of] “Today is such-and-such day of the Omer”—in order that they become worthy of receiving the Torah, which is in the aspect of greatness.	וזהו “היום יום כו'” כדי שיהיו ראויים לקבלת התורה, שהיא בחינת גדולות.
And for this reason, there must be the aspect of Malchus in every sefirah and sefirah, just as in the trait of Chesed there is also the aspect of Malchus within Chesed, until even in the trait of Malchus itself there is Malchus within Malchus.	ולזאת צריך להיות בחינת המלכות בכל ספירה וספירה, כמו במדת ההסד יש גם כן בחינת מלכות שבהסד, עד שגם במדת המלכות יש מלכות שבמלכות.
Because every aspect of Malchus is that which extends and connects from higher to lower, and in each and every sefirah during the days of Sefirah there must be a drawing down from above to below. Therefore, necessarily the light must be drawn through the aspect of Malchus within that sefirah.	לפי שכל בחינת המלכות היא המתפשטת ומתחברת מעילא לתתא, ובכל ספירה וספירה שבימי הספירה צריך להיות בחינת המשכה מנשמה לגופא, על כן בהכרח שימשך האור על ידי בחינת המלכות שבאותה הספירה.

Mitteler Rebbe

Parshas Massei

מאמרי אדמו"ר האמצעי

להבין שרש הדברים הנ"ל

Therefore, they are numbered as forty-nine—because even Malchus must be included in the count, in order that the sefirah become revealed such that from it can emerge a drawing down—to become intellect (mochin) for the middos, as explained above.	על פן הם מספר מ"ט, לפי שגם המלכות צריכה להיות במנין להיות בחינת גילוי הספירה להיות ממנה בחינת המשכה להיות מוחין למדות כנ"ל
And in the statement “Today is such-and-such day,” without this there is no connection between the upper and the lower at all, as explained above.	ובאמרו "היום יום כו", ובלעדה אין התחברות לעליון. בתחתון כלל כנ"ל
But the aspect of the Name Mem-Beis—its entire essence is only in the aspect of elevation upward, without any drawing down or descent below, as it is written, “With two he flies,” etc.	אבל בחינת שם מ"ב כל עיקרו אינו רק בבחינת העלאה למעלה בלי שום המשכה וירידה למטה כמו 'שכתוב' ב'שמים יעופף' כו
And although it was explained above that the journeys are in the aspect of “ratzoh v'shov” (running and returning), “And they journeyed and they encamped,” analogous to the service in the Mikdash—the matter is that this encamping is for the sake of the journeying.	ואף-על-פי שמבואר למעלה שהמסעות הם בבחינת רצוא ושוב "ויסעו ויחנו", כדוגמת העבודה שבמקדש, הענין הוא דחינה זו לצורך נסיעה היא
Like the analogy of a bird in flight: with one wing it pulls backward and with the other it flies, or like one who swims in water—through this alternating motion he glides and soars.	וכמו משל עוף המעפף שבכנף אחת חוזר לאחוריים ובאחת מעפף, וכמו השט במים כו', שבאמצעות זה 'ישוט ויפרח כו
Thus, the return and encampment are secondary—they are only for the benefit of the <i>ratzoh</i> (ascent), as explained above.	שנמצא השוב והחניה טפל, שאינו רק תועלת הרצוא. כנ"ל
Whereas the days of the Sefirah are the opposite: the elevation is for the sake of descent, and the descent is primary and the elevation is secondary—the opposite of the journey, where the encampment is only for the purpose of the journey and not needed for itself. Thus, here, the elevation is primary and the drawing down is secondary—and is called a “descent for the sake of ascent,” as explained above.	משאין פן ימי הספירה שהוא להפך: שההעלאה לצורך ירידה, והירידה עיקר והעלאה טפל, הפך הנסיעה שהחניה בינתיים אינה רק תועלת הנסיעה, ולא שצריך לעצם החניה. שנמצא ההעלאה עיקר וההמשכה טפל, ונקראת ירידה בשביל עליה כנ"ל
However, there still remains to clarify: if the aspect of the Name Mem-Beis is only elevation, why is the aspect of Malchus counted at all—since Malchus is in the aspect of drawing down and extension, as explained above?	אך עדין יש לומר, אם בחינת מ"ב איננה אלא העלאה—למה נמנה בחינת המלכות כלל, אחר שבחינת המלכות היא בחינת המשכה והתפשטות? כנ"ל

Mitteler Rebbe**Parshas Massei**

מאמרי אדמו"ר האמצעי

להבין שרש הדברים הנ"ל

<p>The truth is that in the aspect of elevation of the middos to their source in Binah—where there is absolutely no drawing down at all—then they are only six times six, and the aspect of Malchus is entirely lacking, as is known in the explanation of “from the tops of the rocks...” which is only six, as explained above.</p>	<p>והאמת היא—דבחינת העלאת המדות אל מקורן בפניה, שאין בזה בחינת המשכה כלל וכלל—אז אינם אלא ו' פעמים ו', ונחסר בחינת המלכות לגמרי, פידוע בענין "כי מראש צרים" כו', שהיא רק וי"ו כנ"ל.</p>
<p>Only when the middos are already developed independently, but merely rise and descend, then there is with them the aspect of Malchus, as is known in the matter of “he extends a step outward”—which is the concept of the aspect of Malchus within the general six. That is, that a seventh middah—the aspect of Malchus—is added.</p>	<p>רק בבחינת המדות כשהן גדולים בפני עצמם, רק שעולים ויורדים כו'—הרי אז יש עמהם בחינת מלכות, פידוע בענין "אוישט פסיעה לבר", שהיא ענין בחינת המלכות שבעלות הו"ק, דהיינו שנתוסף מדה השביעית שהיא בחינת המלכות.</p>
<p>But in each individual middah, the aspect of Malchus is lacking in the Name Mem-Beis, which is seven times six, because in the aspect of elevation the Malchus is hidden and concealed within that sefirah.</p>	<p>אבל בכל מדה בפרט—נחסר בחינת המלכות בשם מ"ב שהיא ז"פ ו', מפני שבחינת העלאת נעלם בחינת המלכות בהעלם באותה הספירה ספירה ז</p>
<p>And when the middos descend, the aspect of Malchus is revealed in each sefirah, as is the case during the days of the Sefirah. Thus, there are three categories here, etc., and this is sufficient explanation.</p>	<p>וכשהמדות יורדים—מתגלה בחינת המלכות שבכל ספירה, כמו בימי הספירה. ונמצא ג' חלוקים יש בכאן כו', וד"ל</p>
<p>And this is [the meaning of] that in every sefirah of the Name Mem-Beis, the aspect of Malchus is missing—even in Malchus itself, the Malchus within Malchus is lacking—because the Malchus within each sefirah is the final aspect that connects higher to lower.</p>	<p>וזהו שבכל ספירה דשם מ"ב נחסר בחינת המלכות, וגם במלכות עצמה נחסר מלכות שבמלכות, לפי שהמלכות שבכל ספירה היא בחינה אחרונה המתקשרת עליון בתחתון.</p>
<p>And through Malchus, each sefirah connects with the next, as explained above (as stated elsewhere regarding the explanation of “he combined fire and water” and united them—since in their essential nature they are opposites, fire and water cannot unite, only through their letters. Though they are opposites, they can combine within a tree that is composed of both fire and water elements).</p>	<p>ובמלכות גם מתחברים על-ידי כל ספירה בתקרתה כנ"ל (כמו שכתוב במקום אחר בפרוש "טרף אש ומים וכללן", ששניהם מצד עצמם מהותם אי אפשר שיתחברו באחד—אש ומים—רק בבחינת אותיות שלהם. אף-על-פי שהם הפכים, יכלו להתחבר בעץ המרפב (מיסוד האש ויסוד המים).</p>

Mitteler Rebbe

Parshas Massei

מאמרי אדמו"ר האמצעי

להבין שרש הדברים הנ"ל

But elevation is the opposite of drawing down and connection to below—necessarily, in each sefirah, Malchus is included only in concealed form during the elevation, and not in revealed form—so that no drawing down to below occurs, as explained above.	אבל ההעלאה היא הפך ההמשכה והחבור למטה, פקדון שכל ספירה מתכללת בה בבחינת העלם, ואין בה בחינת גילוי—כדי שלא יהיה על-ידי זה בחינת המשכה למטה כנ"ל.
Therefore, the number is forty-two—only seven times six—the opposite of the days of the Sefirah, whose root is the aspect of Malchus within each sefirah, because they are in the aspect of drawing down, as explained above. And this is sufficient.	על-כן המספר מ"ב שהוא ז"פ ו' בלבד, הפך ימי הספירה שרשם בחינת המלכות בכל ספירה, מטעם שהן בחינת המשכות כנ"ל, ודי למבין.
And from here, it may further be said regarding the section of Krias Shema, which is also in the aspect of the Name Mem-Beis, as is known—that it consists of forty-two words, from “Shema” through “u-vesha‘arecha,” etc. And the section of “Vehayah im shamo” is in the aspect of the Name Ayin-Beis.	וימעתה יש לומר עוד בענין פרשת קריאת שמע שהיא גם כן מבחינת שם מ"ב פידוע שהם מ"ב תיבות דק"ש מואהבת עד "ובשעריך" כו', ופרשת "והיה אם שמוע" היא בחינת שם ע"ב.
And it is known that the Name Mem-Beis is in the aspect of Gevurah, being in the aspect of elevation, as explained above. And the aspect of the Name Ayin-Beis is in the aspect of Chesed, for “chesed” has the numerical value of 72, as is known in the concept of the “72 bridges,” etc.	ידוע דשם מ"ב הוא בבחינת גבורה להיות בבחינת העלאה כנ"ל, ובחינת שם ע"ב הוא בבחינת חסד, כי חסד גימטריא ע"ב פידוע בענין ע"ב גשרים כו'.
But this seems not to be understood, for it is known regarding the four sections of Tefillin that “Kadesh” and “Vehayah ki yeviacha” are in the aspects of Chochmah and Binah, and “Shema” and “Vehayah im shamo” are in the aspects of Chesed and Gevurah—and these are the four mochin (intellectual faculties), as it is written in the Zohar, Parshas Va’eschanan.	ולכאורה אין זה מובן, שהרי ידוע בענין ד' פרשיות דתפלין שפרשיות "קדש" ו"והיה כי יביאך" הן בבחינת חכמה ובינה, ושמע ווהיה אם שמוע הן בבחינת חסד וגבורה, והן ד' מוחין כמו שכתוב בזהר פרשת ואשתחנן.
And it would follow, then, that the section of “Shema” is in the aspect of Chesed, and “Vehayah im shamo” is in the aspect of Gevurah. Yet according to the explanation that the forty-two words of “Shema” correspond to the Name Mem-Beis, then the section of “Shema” is in the aspect of Gevurot and not Chesed.	ונמצא פרשת "שמע" בבחינת החסד, ו"והיה אם שמוע" בבחינת הגבורה, ולפיזה שם מ"ב תיבות דשמע הוא בבחינת שם מ"ב—הרי פרשת "שמע" היא בבחינת הגבורות ולא בבחינת החסד.
And the section of “Vehayah im shamo,” which is associated with the Name Ayin-Beis of Chesed, is not in the aspect of Gevurah—so the two explanations seem to contradict each other.	ופרשת "והיה אם שמוע" שהוא בשם ע"ב דחסד, ולא בבחינת גבורה, והפך הוא. ואם כן לכאורה ב' הענינים דסתרי אהדי כו'.

Mitteler Rebbe

Parshas Massei

מאמרי אדמו"ר האמצעי

להבין שרש הדברים הנ"ל

However, the explanation is that both are true, and there is no contradiction at all. For behold, it is known regarding the verse “Ve’ahavta” that its gematria is twice the word “Or” (light)—Ohr Yashar and Ohr Chozer—which correspond to Chesed and Gevurah.	אבל הענין הוא דשניהם אמת, ואין כאן סתירה כלל וכלל. דהנה ידוע בפרשת “ואהבת” שהיא גימטריא פעמים “אור”—אור ישר ואור חוזר—שהוא בבחינת חסד וגבורה.
For the meaning of “Ve’ahavta” is a verb in the causative form, denoting that one should bring about the drawing of love from above to below, which is called Ohr Yashar—that is the aspect of Chesed.	כי פירוש “ואהבת” לשון פועל יוצא, שיהיה בבחינת המשכת אהבה מלמעלה למטה, הנקרא אור ישר—שהוא בבחינת חסד.
And this is drawn down through Ohr Chozer, which is the love from below upward, in a state of soul-expiring yearning, as it is written: “And you shall love... with all your soul,” etc.	ונה נמשך על-ידי אור חוזר, שהוא בבחינת אהבה מלמעלה למטה, בכליות הנפש, כמו שכתוב: “ואהבת... בכל נפשך” כו.
Like the matter of “Avraham, My beloved,” who was a chariot [to the Divine], and through this, love was drawn to him, etc. And this is the meaning of “Ve’ahavta”—that the name of Heaven become beloved through you, etc., as explained elsewhere.	פענין “אברהם אהבי” שהיה מרכבה, ועל-ידי זה נמשכה לו אהבה כו. וזהו שאמר “ואהבת”—שהיה שם שמים מתאהב על ידך כו, וכמו שכתוב במקום אחר.
And thus, there is here an inter-inclusion of Chesed and Gevurah, and of Ohr Yashar and Ohr Chozer—which is the meaning of the saying: to include the left in the right and the right in the left, etc.	ונמצא יש כאן התכללות חסד וגבורה ואור ישר ואור חוזר, שהוא ענין המאמר: לאכלא שמאלא בימינא, וימינא בשמאלא כו.
And this is the concept of the forty-two words from “Ve’ahavta...” which correspond to the Name Mem-Beis. And every Divine Name is in the aspect of a “vessel,” from which the light emerges in the form of Ohr Chozer, in the aspect of Gevurot—specifically in the mode of elevation, as it is written: “With two he flies,” etc.	ונהו ענין מ"ב תיבות מ"ואהבת" כו, שהוא בבחינת שם מ"ב. וכל שם הוא בבחינת הכלי, שמשם האור יוצא בבחינת אור חוזר—בבחינת גבורות, בבחינת העלאה דוקא, כמו שכתוב “בשמים יעופף” כו.
And that is the love in a state of soul-expiring yearning, in the verse “Ve’ahavta bechol nafshecha.” But the aspect of Ohr Yashar—the supernal love drawn from above to below—is in the aspect of the light of Chesed.	והיינו אהבה בכליות הנפש, באמרו “ואהבת בכל נפשך”. אבל בבחינת אור ישר דאהבה עליונה הנמשכת מלמעלה למטה—היא בבחינת אור חסד.
For this is the concept of illumination of the light of Chesed in the vessel of Gevurah, of the Name Mem-Beis. Therefore, it is called “inter-inclusion of Chesed and Gevurah”—to include the left in the right.	להיות כי זה ענין הארת אור חסד בכלי דגבורות דשם מ"ב, על-כפן נקרא התכללות חסד וגבורה: לאכלא שמאלא בימינא.

Mitteler Rebbe

Parshas Massei

מאמרי אדמו"ר האמצעי

להבין שרש הדברים הנ"ל

But in the section of “Vehayah im shamo,” it is the opposite: the letters of this section are in the aspect of the Name Ayin-Beis, which is the vessel of Chesed, while the light is in the aspect of Gevurah, as explained elsewhere at length.	אבל בפרשת "ויהיה אם שמוע" להיפך: שתיבות דפרשה זו הן בבחינת שם ע"ב—כלי החסד—והאור הוא בבחינת גבורות, כמו שכתוב במקום אחר באריכות.
And so, there is no contradiction at all: for what it says in the Zohar—that the section of “Shema” is in Chesed—refers to the light; and what says that the section of “Shema,” being of the Name Mem-Beis, is in Gevurah—refers to the vessel. And both are true. And this is sufficient.	ונמצא לא סתרי אהדדי כלל, דמה שכתוב בזוהר דפרשת "שמע" בחסד קאי—בבחינת האור; ומה שכתוב דפרשת "שמע" דשם מ"ב שהוא בבחינת גבורות—הוא בבחינת הכלי. ושניהם אמת. ודי למבין.
However, according to this, it is understood that even in the level of the Name Mem-Beis there is an inter-inclusion of Chesed and Gevurah, as mentioned above, and this is sufficient for the understanding.	אבל לפי זה יובן שגם בבחינת שם מ"ב יש התכללות חסד וגבורה כנ"ל, ודי למבין.
And from this is understood in the level of the journeys, that they too are in the Name Mem-Beis in the aspect of inter-inclusion, in the manner explained above.	ומזה יובן בבחינת המסעות שהוא גם כן בשם מ"ב בבחינת התכללות על-דרך הנ"ל.
And this is [the meaning of] “They journeyed and they encamped,” that it was all in the aspect of journeys, which is the aspect of elevations. But included in this also was the aspect of Chassadim of Ohr Yashar, etc., as mentioned above.	וזוהו "ויסעו ויחנו", שהיה הכל בבחינת המסעות שהן בבחינת העלאות, אבל נכלל בזה גם מבחינת החסדים דאור ישר כו' כנ"ל.
And this is what was in the journeys of the Mishkan—[through] the Levites and the Kohanim: [the Levites] to raise the voice of song, as mentioned above, from the aspect of elevation; and the Kohanim [served] with the desire of the heart, which is the aspect of drawing down, etc. And this is sufficient for the understanding.	וזוהו שהיה במסעות המשכן בלויים ובכהנים: [הלויים] להרים קול שיר כנ"ל מבחינת העלאה, והכהנים ברתותא דלבא בחינת המשכה כו', ודי למבין.
And now, it is necessary to understand the root of the matter of blessings before mitzvos. For behold, by all the mitzvos one must recite the blessing <i>before</i> performing them, and "over" means a language of precedence, as it is written, “He passed over (ויעבר) the Cushite,” as stated in the Gemara.	ויצטתה יש להבין שרש ענין הברכות שלפני המצות, כי הנה בכל המצות צריך לברך עובר לעשייתו, ועובר לשנא דאקדומי הוא, כמ"ש ויעבר את הכושי, כמ"ש 'בגמ'.

Mitteler Rebbe

Parshas Massei

מאמרי אדמו"ר האמצעי

להבין שרש הדברים הנ"ל

And it requires understanding: why specifically before performing the mitzvah and not after its performance? Since the essence of the blessing is praise and thanks — “Who has sanctified us with His commandments and commanded us” — it would seemingly be better to say this after the act, once one has already been sanctified through the mitzvah, and not beforehand when he has not yet been sanctified by the mitzvah.	וַיֵּשׁ לְהַבִּין לָמָּה דוֹקָא עוֹבֵר לַעֲשִׂיתוֹ וְלֹא אַחֲרֵי הַעֲשִׂיָּה דוֹקָא, מֵאַחֲרֵי שֶׁעָקַר הַבְּרָכָה שְׂבַח וְהוֹדָאָה – אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוּנוּ כו' – יוֹתֵר טוֹב לומר זֶה אַחֲרֵי שֶׁעָשָׂה הַמִּצְוָה וְנִתְקַדַּשׁ בְּקִדּוּשַׁת הַמִּצְוָה, וְלֹא קוֹדֵם לַעֲשִׂיתוֹ שֶׁעֲדִין לֹא קִדַּשׁ בְּמִצְוָה כו'.
However, behold, in the details of the blessing, three levels are mentioned: (1) “Blessed are You...”; (2) “Who sanctified us with His commandments...”; and (3) “and commanded us concerning such-and-such mitzvah”—e.g., concerning words of Torah, concerning the washing of hands, [or the lulav], and the like. And we must understand the order of these three—what they are.	אֲבָל הִנֵּה בְּפֶרְטֵי עֲנִין הַבְּרָכָה נִזְכָּר שֵׁם ג' מִדְּרָגוֹת: א' בְּרוּךְ אַתָּה כו', הֵב' אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו כו', וְהִג' וְצִוּנוּ עַל מִצְוָה פְּלוֹנִי – עַל דְּבָרֵי תוֹרָה, עַל גְּטִילַת יָדַיִם [וְלִילָב] וְכַהֲנָה גִּוּוֹנָא. וַיֵּשׁ לְהַבִּין סֵדֶר שְׁלִשָּׁה אֵלֶּה מֵהֶם.
And the matter is as it is written in the writings of the Arizal in several places regarding the root of mitzvos from the aspect of drawing down additional light in Atzilus. And this is [the meaning of] “and commanded us” (ve-tzivanu).	וְהַעֲנִין הוּא, כִּמְ"שׁ בְּכַתְבֵי הָאַרִיז"ל בְּכַמָּה דוּכְתִי, בְּשֵׁרֵשׁ עֲנִין הַמִּצְוֹת מִבְּחִינַת הַמְּשַׁכֵּת תּוֹסֶפֶת אֹר. בְּאַצִּילוֹת, וְזֶהוּ וְצִוּנוּ.
And it is known that every <i>tzivui</i> (command) is a drawing down—a revelation of additional light from above to below into some particular root among the supernal lights. For example, in Torah study, it draws additional light of Ein Sof into Chochmah; in the lulav, it draws additional light into Daas; in tzitzis and tallis, it draws the surrounding lights of Kesser and Chochmah, and similarly for all such cases.	וְיָדוּעַ שֶׁכָּל צִוּוֵי הוּא הַמְּשַׁכֵּה בְּבְחִינַת גְּלוּי תּוֹסֶפֶת אֹר מִלְּמַעְלָה לְמַטָּה בְּאַיִזָּה שֵׁרֵשׁ פְּרָטִי מִפְּרָטֵי הָאוֹרוֹת עֲלִיּוֹנוֹת – כִּמוֹ עַל דְּבָרֵי תוֹרָה לְהַמְשִׁיךְ תּוֹסֶפֶת אֹר אֵין-סוֹף בְּחֻקָּמָה, וּבְלוּב לְהַמְשִׁיךְ תּוֹסֶפֶת אֹר בְּדַעַת, וּבְצִיצִית וּבְטָלִית לְהַמְשִׁיךְ מִקִּיפִים דְּכֶתֶר וְחֻקָּמָה כִּנ"ל וְכַהֲנָה גִּוּוֹנָא.
And this is called the level of drawing down of the middos, which is the essential unification of Ze'ir Anpin and Nukva, called Kudsha Brich Hu, and this is what they said: "For the sake of the unification of the Holy One Blessed be He..." which is said before each mitzvah.	וְהוּא הַנִּקְרָא בְּחִינַת הַמְּשַׁכּוֹת הַמִּדּוֹת, שֶׁהוּא עָקַר הַיְחוד דְּזו"ן שֶׁנִּקְרָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְזֶהוּ שֶׁאַמְרוּ לְשֵׁם יְחוד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כו' עַל כָּל מִצְוָה – שֶׁהוּא בְּחִינַת הַמְּשַׁכֵּת טַפַּת דְּכוּרָא בְּבְחִינַת הַפְּנִימִיּוֹת, וְנִקְלָטָה וּמִתְקַבֵּלָה בְּתוֹךְ פְּנִימִיּוֹת הַמְּלָכוֹת – שֶׁהִיא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל.

Mitteler Rebbe

Parshas Massei

מאמרי אדמו"ר האמצעי

להבין שרש הדברים הנ"ל

<p>And this is [the meaning of] “<i>ve-tzivanu</i>” – a language of <i>tzavsa chada</i> (joining as one) and the connection of unification. For in every mitzvah, there is the level of unification and connection of the masculine waters and feminine waters (<i>mayin du-churin</i> and <i>mayin nu-kevin</i>) in a state of complete reception, as it is known that mitzvos are called <i>tzedakah</i>, and it is written: “<i>He sows righteousness (tzedakah)...</i>”, and “<i>Sow for yourselves righteousness...</i>”</p>	<p>והינינו וצונו לשון צותא תדא והתחברות היחוד כו', שכל מצוה יש בחינת יחוד וחיבור מים דכורים ומים נוקבים בבחינת קליטה ממש, כידוע שהמצות נקראות צדקה, ונאמר זורע צדקות כו', כמ"ש ורעו לכם צדקה כו'.</p>
<p>However, behold, this is the aspect of drawing down from above to below. But in order for there to be the aspect of this unification and drawing down, there must first be an elevation of mayin nukvin (feminine waters) from Knesses Yisrael, from below to above. And this is [the meaning of] "Who has sanctified us with His commandments and commanded us"—from below to above. That is, we elevate ourselves upward to Him, and He sanctifies us in the supernal holiness of mitzvos, which are the 248 limbs of the King, etc.</p>	<p>אבל הנה זהו בחינת המשכה מלמעלה למטה, אבל כדי שיוכל להיות בחינת המשכה ביחוד זה – הרי צריך להיות בחינת העלאת מיין נוקבין בתחלה מכנסת ישראל מלמטה למעלה, והוא מה שכתוב אשר קדשנו במצותיו וצונו – מלמטה למעלה. דהינו שהעלינו למעלה לו וקדשנו בקדש העליון – דמצות רמ"ח איברין דמלכא כו'.</p>
<p>However, such a great elevation cannot come from our own power at all, but only from the Essence of the Infinite One, blessed be He—"Who has sanctified us with His commandments," etc.—that is, as a result of this elevation, a supernal light and drawing down from above to below is drawn forth, through which this elevation becomes possible. And this is called the power to elevate mayin nukvin, as is known.</p>	<p>ואבל העלאת גדולה כזו – אי אפשר להיות מצד כחנו עצמנו כלל, כי אם מצד עצמותו אין-סוף ברוך הוא – אשר קדשנו במצותיו כו'. דהינו שנמשך בשביל העלאת זו בחינת הארה והמשכה עליונה מלמעלה למטה, שעל-ידי זה יוכל להיות בחינת העלאת זו, ונקרא בחינת כח המעלה מ"ן כידוע.</p>
<p>And it is like the analogy of a child who is not able to walk with his feet due to his weakness, so his father assists and supports him from the side with his hands, lowering himself all the way beneath the child's feet. And if even with that the child still cannot walk, then the father lifts him with his hand and carries him and raises him on his shoulders.</p>	<p>והנה כמו משל התינוק שאינו יכול ללכת ברגליו מצד חלישותו – שאביו עוזרו ומסיעו מן הצד בידיו, שמשפיל עצמו עד למטה מרגלי התינוק. ואם גם כן לא יוכל ללכת – אז האב נוטל בידו ונושא ומגביה על בתיפיו.</p>

Mitteler Rebbe

Parshas Massei

מאמרי אדמו"ר האמצעי

להבין שרש הדברים הנ"ל

<p>And this is [the meaning of] "I have taught Ephraim to walk, I carried them on My arms"—meaning: I have trained Myself, so to speak, to lower Myself to help them walk from below to above, and afterward I take them on My arms to raise them upward, as it says, "He carried them and bore them," like "as a nurse carries..." which is the concept of drawing down from the Essence of the Emanator to be a help to Knesses Yisrael so that they can rise after Hashem from below to above, until He lifts and bears them upon His arms. As it is written: "I carried them on My arms."</p>	<p>וזהו אנוכי תרגלתי לאפרים – קחם על זרועותי – פירוש: תרגלתי להשפיל עצמי כביכול לעזור להם בהליכה מלמטה למעלה, ואחר-כך נוטלן על זרועותי להגביהם למעלה, כמו שכתוב וינטלם וישאם כו', כאשר ישא האמן כו' – שהיא בחינת המשכה מעצמות המאציל להיות לעזר לכנסת ישראל שיוכלו לעלות אחרי ה' מלמטה למעלה עד שמגביהם ונושאם על זרועותי, כמו שכתוב קחם על זרועותי.</p>
<p>And similarly it is written, "I carried you on eagle's wings." And in every generation, this power exists—to elevate Knesses Yisrael from below to above, as with Aharon the High Priest (<i>Kahana Rabba</i>), who is called the <i>Shushvina</i> (escort) of the Matron—to elevate the bride to the groom. And this is [the meaning of] "When you raise up the lamps," that they are Knesses Yisrael who are called a lamp, etc.</p>	<p>וכן כתוב ואשא אתכם על פני נשרים. ובכל דור ודור יש כח זה – המעלה לכנסת ישראל מלמטה למעלה מעלה – כמו באהרון כהנא רבא, שנקרא שושבינא דמטרוניתא – להעלות הכל</p>
<p>And this is [the meaning of] "when you raise up the lamps"—that they are Knesses Yisrael, who are called a "lamp," etc.</p>	<p>וזהו בהעלתה את הנרות שהן כנסת ישראל שנקראת 'נר כו'</p>
<p>And behold, this aspect of illumination and drawing down from above to below—to raise and elevate the lower being, who without it could not ascend, etc.—this comes and is drawn downward only in a hidden manner to the recipient, and not in a revealed way to the recipient, but rather like the aspect of an embrace, as one embraces with his right arm, lifting and raising him, etc.</p>	<p>והנה בחינת הארה והמשכה זאת מלמעלה למטה – להגביה ולהעלות דבר התחתון שבלעדיו לא יוכל לעלות כו' – הנה הוא בא ונמשך למטה רק בבחינת מקבל בהעלם ולא בגילוי במקבל, אלא כמו בבחינת 'חיבוק שמחבק בימינו – שנוטלו ומגביהו כו'</p>
<p>And this is [the meaning of] "and you shall guard"—that the guarding is from the outside, etc. This is not the case with the aspect of illumination that is drawn through the commandments—<i>after</i> the aspect of elevation, i.e., "Who has sanctified us with His commandments"—in the aspect of an inner drawing of Havayah that becomes absorbed in the inner being of the recipient, and is called the aspect of <i>mayin d'churin</i> (masculine waters) from below.</p>	<p>וזהו ואמה משמרת – שמירה מבחוץ היא כו'. מה שאין פן בבחינת הארה הנמשכת במצות – אחרי בחינת העלאה הזאת – אשר קדשנו במצותיו – ובבחינת המשכה פנימית הו" – הנקלסת בבחינת פנימיות במקבל, ונקראת בחינת מ"ן דכורין ממטה</p>

Mitteler Rebbe

Parshas Massei

מאמרי אדמו"ר האמצעי

להבין שרש הדברים הנ"ל

<p>This is the concept of His will to draw down an additional light. And this is the entire matter of the blessings before the mitzvos, for the meaning of "Blessed are You..." is the drawing down of surrounding lights (<i>makifin</i>) from above, in order that one can ascend and be sanctified through His commandments. And this is [the meaning of] "Who has sanctified us," etc. And afterwards, "and has commanded us"—the drawing down of the <i>mayin d'churin</i> mentioned above.</p>	<p>וזהו ענין רצונו להמשיך תוספת אור. וזהו כל ענין הברכות שלפני המצות, כי פירוש ברוך אתה כו' – הוא בבחינת המשכת המקיפים מלמעלה – שיוכלו לעלות ולהתקדש במצותיו. וזהו אשר קדשנו כו', ואחר כך יצונו – בבחינת המשכת מ"ד הנ"ל</p>
<p>And everything is in accordance with the actual performance of the mitzvos, in order that there can be the drawing down of <i>mayin d'churin</i> through the performance of the mitzvos. And therefore, all blessings on mitzvos are said <i>before</i> their performance—so that the unification can take place—and not <i>after</i> their performance, for at that point no preparation is needed after the action, etc. And this is sufficient.</p>	<p>והכל לפי מעשה המצות – כדי שיוכל להיות בבחינת המשכת מ"ד במעשה המצות. ועל כן כל ברפת המצות הן עובר לעשייתן, כדי שיוכל להיות היחוד – ולא אחר עשייתן, שאין צורך להכנה אחר המעשה כו'. ודו"ל</p>
<p>However, now it can be explained the root of the difference between Torah and mitzvos. For behold, according to the above, the mitzvos are in the aspect of <i>mayin d'churin</i> (masculine waters)—and this seems to contradict what is written in the Zohar, that the 248 commandments are the 248 limbs of the King. But both are true: for in the aspect of the light that is drawn into Ze'er Anpin through the mitzvos, it is in the aspect of <i>mayin d'churin</i> from Abba (Chochmah), which extend into the 248 limbs, as explained above.</p>	<p>אף הנה עתה יש לומר שרש ההפרש בין תורה למצות, דהנה לכאורה לפי הנ"ל – הרי המצות הן בבחינת מ"ד (ואע"ז סותר מ"ש בזהר דרמ"ח פקודין רמ"ח אברים דמלכא – ששניהם אמת, דבבחינת אור הנמשך בזעיר אנפין על-ידי המצות – הוא בבחינת מ"ד דאבא – (שמתפשטים ברמ"ח אברים כנ"ל</p>
<p>And elsewhere it is explained that Torah is in the aspect of the <i>inner</i> limbs, as it says: "And Your Torah is in my innards"—for from the brain of Chochmah it flows into the heart, and from the heart it divides to all the limbs, as above; like food that transforms into blood. Whereas mitzvos are the outer limbs. This seems to contradict what is written elsewhere, that Torah is food and mitzvos are garments.</p>	<p>ובמקום אחר מבאר שהתורה היא בבחינת איברים הפנימיים, כמו שכתוב ותורתך בתוך מעי – כי ממוח התקמה נמשך ללב, ומן הלב פלגינהו לכל שיפין כנ"ל, כמו שכתוב על-ידי המזון שנהפך לדם. והמצות הן איברים החיצונים. ולכאורה זה סותר למ"ש במקום אחר שהתורה נקראת מזון והמצוה בבחינת לבושין כו'.</p>

Mitteler Rebbe**Parshas Massei**

מאמרי אדמו"ר האמצעי

להבין שרש הדברים הנ"ל

<p>However, the explanation is: there is a difference between the world of Atzilus—where "He and His life-force are one"—and the worlds of Beriah, Yetzirah, and Asiyah, which are separate creations ex nihilo. In Atzilus, the Torah is in the aspect of the inner limbs—mind and heart—for the Torah emanates from Chochmah of Atzilus, like food and life-force that flows from above to below into the internal limbs, as it says "wisdom gives life," etc.</p>	<p>אכל הענין – דיש הפרש בין עולם האצילות – דאיהו וחייהו כו' – לבי"ע – עולמות הנפרדים יש מאין. שפאצילות התורה היא בבחינת איברים הפנימיים – ומוח ולב – כי אוריתא מחכמה נפקת, כמו מזון וחיית שנמשך מלמעלה למטה באיברים הפנימיים, כמו "שכתוב והחכמה תחיהו כו</p>
<p>And the mitzvos are in the aspect of the outer parts of the limbs, which receive from the inner limbs, whose root is in Chochmah at the head. And although the root of the mitzvos is in the 613 pathways of the skull (Galgalta), which is in the aspect of concealment—above Chochmah—nevertheless, that is only in an external and concealed way, and not in a manner of revealed light and vitality at all, like the revealed light in Chochmah at the head, which is the root of the illumination, as explained above.</p>	<p>והמצות הן בבחינת חיצוניות האיברים – שמשקבל על-ידי האיברים הפנימיים – ששרשם בחכמה שבראש. ואף ששרש המצות הן בבחינת תרי"ג ארתיון דגלגלתא – שהוא בבחינת הסתר – מלמעלה מהחכמה – מכל מקום אין זה רק בבחינת חיצוניות והעלם גדול, ולא בבחינת גלוי אור וחיית כלל – כמו גלוי אור בחכמה שבראש – שהוא שרש ההארה כנ"ל</p>
<p>But in Beriah, Yetzirah, and Asiyah, the Torah is called food, and the mitzvos are in the aspect of garments. The difference between them is that food is in the category of inner light and vitality in revealed form, whereas garments are from the category of externality and in concealment. And these two are interdependent: since the source of Torah is in Chochmah, in revealed inner light, therefore, when it descends further into Beriah, Yetzirah, and Asiyah, it becomes food. But the mitzvos of Atzilus are in the aspect of limbs; however, their source is in Kesser, in concealment, as explained above. Therefore, when they descend and extend further into Beriah, Yetzirah, and Asiyah, they are called garments, as is known—that the root of garments is in the level of makifin (surrounding lights).</p>	<p>אכל בריאה יצירה ועשיה נקראת התורה מזון והמצות הן בבחינת לבושין, וההפרש ביניהם – שהמזון הוא בבחינת אור וחיית פנימי בגילוי, והלבוש הוא מבחינת חיצוניות ובהעלם. והא ביהא תליא – דמשום דשרש התורה בחכמה בגילוי אור פנימי – על כן שפאח עוד למטה בב"ע נעשה מזה בחינת מזון. אכל המצות דאצילות הן בבחינת איברים – רק ששרשם בכתר בהעלם – כנ"ל. על כן קשבאים ונמשכים עוד למטה בב"ע נקרא בחינת לבושין – 'כנודע דשרש הלבושים בבחינת מקיפין כו</p>

Mitteler Rebbe

Parshas Massei

מאמרי אדמו"ר האמצעי

להבין שרש הדברים הנ"ל

<p>For from every aspect of externality is made only garments—as, for example, the fetus that is formed from the refined essence of the drop, and from the external portion is made the placenta, which is the outer garment of the child; from this comes the root of the nations of the world, as explained elsewhere. And this is included in the intention of the blessings before mitzvos, in saying “Blessed are You,” which is in the aspect of drawing down the makifin, the source of the mitzvos as they are in the 613 pathways of Galgalta.</p>	<p>לפי שמכל בחינת חיצוניות נעשה בחינת לבושין בלבד – (כמו הנולד שנולד מן הברור שבטפה, ומבחינת החיצוניות נעשה השליא – שהוא לבוש החיצון של הנולד – שממנו נרש אוה"ע, כמו שכתוב במקום אחר). ונקלל בכונת הברכות שלפני המצות – באמירתו ברוך אתה – שהיא בבחינת המשכות מקיפין – שרש המצות כמו שהן בבחינת תרין"ג ארחין דגלגלתא.</p>
<p>“Who has sanctified us” refers to the upward movement from below to above—through the 248 outer limbs, as explained above—and “commanded us” is in the aspect of drawing down the <i>mayin d’churin</i>, as above. And this is through Torah specifically, for Torah issues from Chochmah. And this is what they said: Torah study is equal to them all, for Talmud is great, as it brings to action, as explained elsewhere. And this is enough for one who understands.</p>	<p>אשר קדשנו – מלמטה למעלה – בבחינת רמ"ח איברים חיצונים – כנ"ל. וצונו – הוא בבחינת המשכות מ"ד – כנ"ל. והוא על-ידי התורה דוקא – דאורייתא מחכמה נפקת. ולזה אמרו תלמוד תורה כנגד כלם – תלמוד גדול שמביא לידי מעשה – כמו שכתוב במקום אחר – וידיו למבין</p>
<p>And to understand the root of “the seal of the Holy One, blessed be He, is truth,” behold, it is written: “You shall give truth to Yaakov” (Micah 7:20). And one must understand: why specifically is truth given to Yaakov? It implies that it is not called “truth” unless it is drawn into Yaakov specifically. And one may also question what is written in the Idra Rabba about the seventh rectification: “And truth is the illumination of the two cheeks,” etc., and this is as it says: “The wisdom of a man illuminates his face,” for that is the place of the empty space among the hairs, etc.</p>	<p>ולהבין שרש חותמו של הקב"ה – אמת כו', הנה כתיב: "תתן אמת ליַעקב" כו'. ויש להבין: למה ליַעקב דוקא נתן האמת? ומשמע שלא נקרא אמת אלא כשנמשך ליַעקב דוקא. וגם יש להבין מה שכתוב באדר"א: דתיקון השביעי – ואמת הוא בחינת הארת תרין תפוחין כו', וזהו שכתוב: "תקמת אדם תאיר פניו" כו' – ששם מקום חלק פניו מן השערות כו'.</p>
<p>And further it is explained in the Idra Rabba that in the aspect of the gazing (istakluta) of the Face of Arich Anpin upon the face of Ze'er Anpin, there is drawn into him seventy-five lights as well, and this is the meaning of “May Hashem illuminate His Face toward you,” etc., as explained there. And this is [the meaning of] “You shall give truth to Yaakov,” the illumination of the two cheeks, specifically to Yaakov, who is the aspect of Ze'er Anpin.</p>	<p>ומבואר עוד באדר"א – דבבחינת איסתכלותא דאפי דאריך אנפין באפי דזעיר אנפין – נמשך לו שיעין וחסד נהורין גם כן, והוא מה שכתוב: "יאר ה' פניו אליה" כו', עין שם. וזהו "תתן אמת ליַעקב" – בבחינת הארת תרין תפוחין כו' – ליַעקב דוקא, שהוא בבחינת יזעיר אנפין כו'.</p>

Mitteler Rebbe

Parshas Massei

מאמרי אדמו"ר האמצעי

להבין שרש הדברים הנ"ל

<p>And to understand all this, we must explain the root of the attribute of “truth,” which is that the power of intellect and wisdom verifies a thing—that so it is and not otherwise. And a manner that is confirmed according to wisdom is called a matter of “truth,” and nothing else. For there are many things that are not confirmed according to reason, to establish a matter in its truth—because it is possible to flip the reasoning from one extreme to the other.</p>	<p>וּלְהַבִּין כָּל זֶה – יֵשׁ לְבָאֵר שֶׁרֶשׁ בְּחִינַת הָאֱמֶת, שֶׁהוּא – מִה שֶׁכַּחַת הַשִּׁכְלָל וְהַחֲכָמָה מְאִמְתִּים אוֹתוֹ – שֶׁכֵּךְ הוּא, וְלֹא בְּאִפְסָן אַחֵר וּזְלָתוֹ. וְדָרָךְ שְׁנִיתָאֲמַת עַל־פִּי הַחֲכָמָה נִקְרָא דְבַר אֱמֶת – וְלֹא זְלָתוֹ. כִּי יֵשׁ הִרְבֵּה דְבָרִים שְׂאֵינָם נִתְאֲמָרִים עַל־פִּי הַשִּׁכְלָל לְהַחֲלִיט הַדְּבָר לְאֱמֶתוֹ – כִּי יָכוֹל לְהַפּוֹךְ הַדְּבָרִים מִהֶפֶךְ אֶל הֶפֶךְ.</p>
<p>For example, the claim of the attribute of judgment: “Why are these different from those?” etc. This overturns the reasoning and merit—and even this claim of judgment will not be sustained, for the reasoning will again return to merit and contradict it. Thus both are not enduring—and anything that does not endure is not called “truth.”</p>	<p>כְּמוֹ טַעֲנַת מִדַּת הַדִּין: "מִה נִשְׁתַּנּוּ אֵלּוּ מֵאלּוּ" כו', וְהִרְי נִסְתַּר שֶׁכָּל טַעַם שֶׁל זְכוּת עַל־יְדֵי זֶה. וְגַם טַעֲנַת הַדִּין הִזָּה לֹא יִתְקַיֵּם – כִּי יִחְזַר טַעֲנַת הַשִּׁכְלָל לְזְכוּת וּלְסוּתָרוֹ. וְנִמְצָא שְׁנֵיהֶם בְּלִתי מִתְקַיְמִים, וְכָל דְּבַר שְׂאֵינוֹ מִתְקַיֵּם – אֵינוֹ נִקְרָא אֱמֶת.</p>
<p>If so, what is the type of wisdom that is called “truth”? It is that which intellect confirms without leaning to the right or left. And behold, this does not stem from intellect itself—but from the root and source of intellect, from which all types of reasoning flow, both for merit and guilt. And there, the thing is confirmed in such and such a way.</p>	<p>וְאִם כֵּן – אֵיזָה דְּבַר חֲכָמָה שֶׁנִּקְרָא אֱמֶת? – אֲשֶׁר הַשִּׁכְלָל מְאִמְתּוֹ בְּלִי נִטְיָה לְיָמִין וּלְשִׁמְאֹל. וְהִרְי אֵין זֶה מְאִמִּית הַשִּׁכְלָל עַצְמוֹ – רַק מִשֶּׁרֶשׁ וּמְקוֹר הַשִּׁכְלָל – שֶׁמִּשָּׁם נִמְשְׁכוּ כָּל מִינֵי שִׁכְלָל – לְזְכוּת וּלְחֻלּוּב – שֶׁשָּׁם לְנִתְאֲמַת דְּבַר זֶה בְּאִפְסָן כָּךְ וְכָךְ כּו'.</p>
<p>Therefore, in its descent below, it will never be overturned—and this is the aspect of the middle line of Yaakov, which ascends until Kesser, from which the root of truth is drawn.</p>	<p>עַל־כֵּן בְּיִרְדּוֹתָיו לְמַטָּה לֹא יִתְהַפֵּךְ לְעוֹלָם, וְהוּא בְּחִינַת קו הָאֲמִצְעִי דְנִעְקֵב שְׁעוֹלָה עַד הַכֶּתֶר שֶׁמִּשָּׁם נִמְשָׁךְ 'שֶׁרֶשׁ הָאֱמֶת כּו'.</p>
<p>For the middle line includes Chochmah and Binah, and it is what is called “truth,” as it is written in the Zohar on the verse “And you shall give me a sign of truth”—this is the letter vav, etc. For Chesed is not called “truth” because the attribute of Din contradicts it, and Din is not called “truth” because the power of Chesed contradicts it. But the aspect of the balance, which is Tiferes, is sustained—and that is what is called “truth,” since its root is above the right and left lines, which are Chesed and Gevurah.</p>	<p>כִּי קו הָאֲמִצְעִי כּוֹלֵל חֲכָמָה וּבִינָה, וְהוּא הַנִּקְרָא אֱמֶת, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב בְּזֵהָר עַל־פֶּסְקוּק "וְנִתַּתָּ לִּי אוֹת אֱמֶת" – דָּא ו' כּו'. כִּי הַחֶסֶד אֵינוֹ נִקְרָא אֱמֶת מִצַּד מִדַּת הַדִּין הַסּוּתָרוֹ, וּמִדַּת הַדִּין אֵינוֹ נִקְרָא אֱמֶת מִצַּד כַּח הַחֶסֶד הַסּוּתָרוֹ, אֲבָל בְּחִינַת הַהִכָּרְעָה דִּתְפָּאֲרַת מִתְקַיְמִים – הוּא הַנִּקְרָא אֱמֶת, לְפִי שֶׁשֶּׁרֶשׁוֹ לְמַעְלָה מִן הַקוּ יְמִין וּשְׂמֹאל 'מִצַּד חֶסֶד וּגְבוּרָה כּו'.</p>

Mitteler Rebbe**Parshas Massei**

מאמרי אדמו"ר האמצעי

להבין שרש הדברים הנ"ל

And this is like Rabbi Meir, who would declare a pure thing impure and show a face [of explanation] for it, etc., for his root was in the source of Chochmah, above the divisions of the middos within Chochmah—forty-nine reasons for impurity, etc., as explained elsewhere.	וּכְמוֹ רַבִּי מֵאִיר שֶׁהָיָה אוֹמֵר עַל טְהוֹר – טָמֵא, וּמִרְאָה פָּנִים כּו', לִפִּי שֶׁשָּׁרְשׁוֹ בְּמִקּוּר הַחֲכָמָה – לְמַעַלָּה מִהַתְחַלְקוֹת הַמִּדּוֹת שֶׁבַּחֲכָמָה – מ"ט פָּנִים טָמֵא כּו', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּמָקוֹם אֲחֵר.
That is, in the aspect of the concealed intellect (mochin setumim) of Arich Anpin itself, which is called “the intellect that is hidden from all comprehension,” which is above revealed intellect and reason. From there is the source and origin of all revealed intellect, as is known.	דְּהֵיִינוּ – בְּבַחֲבִינַת מוֹחִין סְתִימִין דְּאַרְיֵה אֲנָפִין עֲצָמוֹ – הַנִּקְרָא "שֶׁכֶּל הַנֶּעְלָם מִכָּל רְעוֹן", שֶׁהוּא לְמַעַלָּה מִבְּחִינַת שֶׁכֶּל וְטַעַם גָּלוּי – שֶׁמִּמֶּנּוּ מִקּוּר מוֹצֵא כָּל שֶׁכֶּל גָּלוּי, כִּידוּעַ.
And thus it was said about Rabbi Akiva: “they would comb his flesh with iron combs, etc.” and he said: “Silence, so it rose in thought before Me,” meaning in the supernal concealed thought, which is above revealed reasoning. Why would they comb his flesh? Is this Torah?!—but the reason was hidden and concealed in that supernal thought, which could not descend into revealed intellect and reasoning below, for it is concealed from all conception.	עַד שֶׁאַמְרוּ גַּבִּי רַבִּי עֲקִיבָא – שֶׁהָיוּ סוֹרְקִין כּו': "שֶׁתּוֹק – כֶּף עָלָה בַּמַּחְשְׁבָה לִפְנֵי", פְּרוּשׁ – בְּמַחְשְׁבָה סְתִימָאָה הַנִּלְל, לְמַעַלָּה מִן הַטַּעַם הַנִּגְלָה. לְדַבֵּר מֵה – יִסְרְקוּ בְּשִׁירוֹ? וְכִי זֶה תוֹרָה כּו'? – רַק טַעַם כְּמוֹס וְנֶעְלָם בְּמַחְשְׁבָה סְתִימָאָה שֶׁלִּפְנֵינוּ – שֶׁלֹּא יָכוֹל לְבוֹא לִידֵי גָלוּי "שֶׁכֶּל וְטַעַם לְמַטָּה, לְהִיּוֹת נֶעְלָם מִכָּל רְעוֹן כּו'.
And it is known that the light of Abba draws from the eighth “mazal,” etc., but only from the aspect of hairs that extend from the residue of the mochin setumim (concealed intellect), which is closed and hidden. That is, the aspect of Chochmah of Atzilus, which comes in a revealed light and is called “light of Abba,” receives only from “Notzer,” one of the thirteen attributes, etc.	וְיָדוּעַ – דְּאוֹר אַבָּא יוֹנֵק מִמֶּזֶל הַשְּׁמִינִי כּו', רַק מִבְּחִינַת שְׁעָרוֹת – שֶׁנִּמְשָׁכִים מִמוֹתְרֵי מוֹחִין סְתִימִין – הַסְּתוּם וְנֶעְלָם. דְּהֵיִינוּ – בְּחִינַת חֲכָמָה דְּאַצִּילוֹת – הֵבֵא בְּגָלוּי אוֹר וְנִקְרָא "אוֹר אַבָּא" – אֵינוֹ מִקְבֵּל רַק מִמֶּזֶל "נֹצֵר" כּו'.
And likewise, the entire matter of the Thirteen Attributes of Compassion, which are called the Thirteen Rectifications of the Skull of Arich Anpin—all of them extend only from the residue of the Mochin Setumim (concealed intellect), but the essence of Mochin Setumim is called “the intellect that is hidden,” which never comes to revelation at all, and from there the source of truth is drawn, as mentioned above.	וְכֵמוֹהוּ כֵּן כָּל עֲנָן י"ג מִדּוֹת דְּרַחֲמִים שֶׁנִּקְרָא י"ג תִּיקוּנֵי דִיקְנָא דְּאַרְיֵה אֲנָפִין – כָּלם אֵינָם נִמְשָׁכִים רַק מִבְּחִינַת מוֹתְרֵי מוֹחִין סְתִימִין, אֲבָל עֲצָם מוֹחִין סְתִימִין נִקְרָא "שֶׁכֶּל הַנֶּעְלָם" שֶׁלֹּא בָּא לִידֵי גָלוּי כָּלל, וּמִשָּׁם נִמְשָׁךְ מִקּוּר הָאֱמֶת כֵּן"ל.

Mitteler Rebbe

Parshas Massei

מאמרי אדמו"ר האמצעי

להבין שרש הדברים הנ"ל

And this is [the meaning of] “You shall give truth to Yaakov” specifically, and it is the concept of the seventh rectification: “truth,” which is the illumination of the “two cheeks,” which is a smooth and empty space among the hairs, called the “Face” of Arich Anpin. Of this it is said: “The wisdom of a man illuminates his face,” as mentioned above—that is, because in His Face shines the essence and substance of the Mochin Setumim itself, which is called “the intellect that is hidden” and is called “the wisdom of man.”	וזהו "תתן אמת ליעקב" דוקא, והוא ענין תיקון השביעי ואמת – שהיא בחינת הארת תרין תפוחין – שהיא מקום חלק ופנוי מן השערות שנקרא "פנים" דארץ אנפין – שעליו נאמר "חכמת אדם תאיר פניו" כנ"ל, דהיינו מפני שבהפניו של מאיר מעצם ומהות דמוחין סתימין עצמן – הנקרא "שכל הנעלם", ונקרא "חכמת אדם" כו
[This level] is far beyond the drawing forth of the Mochin through the Thirteen Rectifications of the Skull, etc. Therefore, it is a smooth and empty space among the hairs, etc., and so it is.	שלאמלה הרבה מבחינת המשכות המוחין בי"ג תיקוני דיקנא כו', על כן הוא מקום חלק ופנוי מן השערות כו', ונ"ל
And to understand this explanation: behold, even the attributes of compassion, such as “merciful” and “gracious,” etc., are not the level of “truth” from Mochin Setumim as it exists in the very source of Chochmah itself, which is the Mochin Setumim itself. Rather, they are only a radiance from there, through the residue of the intellect.	ולהבין ביאור זה – הנה גם מדות הרחמים כגון רחום וחנון כו', אין זה בחינת אמת דמוחין סתימין כמו שהיא במקור החכמה עצמה – הנקרא מוחין סתימין עצמן – רק בחינת הארה בעלמא משם על ידי מותר מוחין
And likewise, in Chochmah, [light] comes into revelation from concealment, which is called Abba—thus, it is possible for there to be many kinds of wisdom, even opposites, as mentioned above.	וכן בחכמה – באה אל הגילוי מן ההעלם הנקרא אבא – הרי יכול להיות כמה מיני חכמה הפכיים כנ"ל
And even this drawing is not from the Thirteen Rectifications of the Skull, but only to the worlds that come in a state of <i>yesh me'ayin</i> (something from nothing), for mercy applies only to something separate that requires compassion—and this bears no comparison to the essence of Mochin Setumim, from which there is no drawing forth at all for the sake of a separate entity.	וגם אין זאת ההמשכה מי"ג תיקוני דיקנא, רק לעולמות שבא בבחינת יש מאין, כי אין הרחמנות נופל רק על דבר נפרד שצריך לרחמים – ואין זה ערך לגבי עצם המוחין סתימין – שאין משם בחינת המשכה בשביל דבר נפרד כלל
Rather, it is in the aspect of <i>ayin</i> (nothingness), as it is in its essence at the source of the letters, which are called “the wisdom of man” in essence—there lies the truest aspect of Chochmah as it exists in its essence.	רק שהיא בחינת האין כמו שהיא בעצם במקור האותיות – שנקראים "חכמת אדם" בעצם – שם אמתיות החכמה כמו שהיא בעצם

Mitteler Rebbe

Parshas Massei

מאמרי אדמו"ר האמצעי

להבין שרש הדברים הנ"ל

<p>However, the aspect of extension through the dimension of the hairs does not contain within it the truth of the essence as it truly is. But in the aspect of the illumination of the Face, the “two cheeks,” etc., there the light from the essence and substance of the Mochin Setumim shines forth in its truth—as it is in its very origin mentioned above, in the dimension of absolute <i>Ayin</i> (nothingness).</p>	<p>משאין כן בבחינת התפשטות דרך בחינת שערות – שאין שם אמתותה כמו שהיא ממש כו', אבל בבחינת הארת הפנים דתריין תפוחין כו', שם יש גילוי האור מבחינת עצם ומהות דמוחין סתימין באמתותה כמו שהיא בעצם במקורה הנ"ל – בבחינת אין ממש</p>
<p>A parallel for this is what we find regarding Rabbi Elazar (Rebbe Eliezer) whose face glowed when he discovered a new Tosefta, and it is written, “The wisdom of a man illuminates his face.” Similarly with Rabbi Yehudah, whose face radiated from the light of Torah, etc. The matter of “his face glowed” is that the essential light of the hidden intellect—which is higher than revealed intellect in the brain, as form compared to matter—has come into revelation in the form of radiance on the physical face of a person.</p>	<p>ודוגמה לדבר זה – הוא מה שמצינו בר"א שצדקו פניו דאשכח תוספתא חדתא, וכתב "חכמת אדם תאיר פניו", וכן בר' יהודה שצדקו פניו מאור תורה כו'. וענין צדקו פניו – הוא שהאור העצמי של השכל הנעלם – שלמעלה מן השכל הנגלה במוח בצורה לחומר – הוא שבא בגילוי בבחינת הארה בפני אדם גשמי</p>
<p>And this revelation is not like the revelation of intellect that comes from above intellect, which is at least still called “intellect and wisdom”—whereas the illumination of the face in the two cheeks, i.e., the physical flesh of the cheeks, is a completely physical phenomenon, distant from the realm of intellect. Yet nonetheless, its source is far higher than the illumination of intellect that is revealed.</p>	<p>וגילוי זה – אינו כמו גילוי שכל שלמעלה מן השכל – שעל כל פנים שכל וחקמה נקרא – וכמו הארת פנים דתריין תפוחין, ב' לחנים גשמיים – הרי זה ענין גשמי ורחוק מערך השכל לגמרי, אבל עכל זאת – שרשו יותר נעלה מהארת השכל הבא בגילוי</p>
<p>And the power of the intellective faculty from which all intellect flows, which is called Mochin Setumim and “the hidden intellect,” etc.—for intellect that comes to revelation from concealment in Mochin Setumim is not drawn from its essence and being, but only from the remnants and offshoots thereof, like the discarded speech of a great sage compared to the depth of his intellectual capacity in true comprehension.</p>	<p>וכח המשפיל כל שכל – הנקרא מוחין סתימין ושכל הנעלם כו'. כי השכל הבא לגילוי מן הנעלם במוחין סתימין – אינו בא ונמשך ממהותו ועצמותו – רק חלק נפרד ממוחרי ונבילות שלו – כמו שיפול ויבול שיחת דבר חכמה משכל חכם הגדול בעצם כח השכלתו במושכלות כו'</p>
<p>But the illumination of the face within “the wisdom of man” in its essence is the revelation of the light of the very essence of his intellectual faculty. Yet even so, this revelation is only an external and physical light, and there is no comparison to actual intellect and wisdom.</p>	<p>אבל הארת פנים שבתחמת אדם שבעצם – הוא גילוי הארת עצם כח חכמתו ממש, רק שאף על פי כן – אין גילוי זה רק הארה גשמית חיצונית, ואין ערך לבחינת שכל וחקמה כלל</p>

Mitteler Rebbe

Parshas Massei

מאמרי אדמו"ר האמצעי

להבין שרש הדברים הנ"ל

Nevertheless, in this external revelation of the face is perceived and visible the essence and true nature of the source of Chochmah—and this is what is called Mochin Setumim itself—not in the manner of intellectual grasping, but rather in the manner of sight and beholding alone.	אבל הרי נפר ונראה בגילוי זה החיצוני שפנים – מהות אמתית מקור חכמה – ונקרא מוחין סתימין עצמם – ולא בבחינת השגת שכל כו', רק בבחינת ראיה והבטה בלבד – שבאותו מקום שפנים נראה. ליעני הרוצה גילוי עצם המוחין סתימין כו
And from this sight and beholding, through the illumination of the face, one is able to receive far more than through actual wisdom and intellect from the power of this hidden intellect.	והרבה יותר יוכל לקבל מראיה והבטה זו – שבהארת פנים – מקבלת שכל וחכמה ממש מפת השכל הנעלם הנה.
Another A proof for this is from the concept of greeting one's teacher face-to-face, as a person is obligated to greet his teacher every Shabbos and Yom Tov. For in the greeting of one's teacher, the essential power of his teacher's wisdom shines upon him from its source—namely the level of Mochin Setumim itself. And this is especially the case on Shabbos and Yom Tov, after the Musaf prayer, when the illumination of the light of Kesser radiates into Chochmah; the student then receives from the source of his teacher's wisdom with a great increase of strength and intensity—everything that he can possibly receive in the revelation of wisdom from him, etc.	ועוד ראיה מענין הקבלת פני רבו שחייב אדם להקביל פני רבו בכל שבת ויום טוב, לפי שבקבלת פני רבו שמאיר בו בחינת כח חכמתו העצמית ממקורם – לבחינת מוחין סתימין עצמם, ובפרט בשבת ויום טוב אחר תפלת מוסף – שבהארת אור הכתר מאיר בחכמה – הרי התלמיד מקבל ממקור חכמתו בריבוי כח ועז – כל מה שיוכל לקבל גילוי חכמה ממנו כו
Another proof for this is from the verse, “And you shall give of your majesty upon him”—referring to the glow of Moshe's face, and from this came the entire essential power of wisdom within Yehoshua, for the face of Yehoshua was like the face of the moon, etc. And so forth.	ועוד ראיה לדבר – ממה שכתוב "ונתתה מהודך עליו" – שהוא הוד הארת פני משה – שמנה הנה כל עקר כח החכמה דיהושע – שפני יהושע כפני הלבנה כו' – ונ"ל
And thus it will be understood by the discerning person above—the level of “May Hashem shine His face upon you”—which is the illumination of the face of Arich Anpin, whose root is in the essence of the concealed intellect (Mochin Setumim). This does not come through a revealed transmission—even in the Chochmah of Atzilus or through the Thirteen Attributes of Mercy, as explained above. Rather, it extends and radiates to Yaakov, who is Ze'er Anpin, in the form of revealed illumination of the face alone, from the “wisdom of man” that causes his face to shine, etc.	וכך יובן למשפיל למעלה בחינת "יאר ה' פניו אליה" – בבחינת הארת פנים דאריך אנפין – שרשו בעצמות מוחין סתימין – שאינו בא על ידי גילוי והמשכה – גם בחכמה דאצילות או ב"ג מדות הרחמים כנ"ל – רק שנמשך ומאיר ליעקב – שהוא זעיר אנפין – בבחינת גילוי הארת פנים בלבד – מחכמת אדם שתאיר פניו כו

Mitteler Rebbe

Parshas Massei

מאמרי אדמו"ר האמצעי

להבין שרש הדברים הנ"ל

<p>As it is written in the Idra Rabba, that in the gazing of Ze'er Anpin into the countenance of Arich Anpin, he receives 370 lights, etc.—for there is the revealed illumination of the essence and being of the Mochin Setumim, which is even higher than the comprehension of the Thirteen Attributes of Mercy, for the reason explained above. And this is sufficient explanation.</p>	<p>וכמ"ש"כ באדרא רבה – דבאסתכלותא דזעיר אנפין באנפין דאריך אנפין – מקבל ש"ע נהורין כו' – ששם הוא גילוי הארת מהות ועצמות המוחין סתימין – שהיא למעלה גם מהשגת י"ג מדות הרחמים – מטעם הנ"ל – ודו"ק לטב</p>
<p>And this is the meaning of “You shall give truth to Yaakov” specifically—because behold, even though it was explained above that the essence of the concealed intellect (Moach Setimah) is revealed in the illumination of the countenance, etc., this is not the essence itself. For the essence of the Mochin Setimim is truly called “the concealed intellect” and does not come into revelation at all, as explained above. If so, how can it be said that it is revealed in the illumination of the countenance?</p>	<p>וזהו "תתן אמת ליעקב" דוקא, כי הנה אף-על-פי שמבואר למעלה שבחינת עצמות מו"ס מתגלה בהארת פנים כו', הרי אין זה בחינת עצמות ממש – שהרי עצמות מו"ס נקראת בשם "שכל הנעלם" ממש – ואינו בא לידי גילוי כלל כנ"ל – אם כן איך נאמר שמתגלה בהארת פנים כו'</p>
<p>However, the idea is as explained above—that this revelation through the illumination of the countenance is not the essence itself, but only that through the illuminated face, the true nature of wisdom is perceived and recognized, because the source of wisdom resides there. Still, this is only the concealed and hidden aspect of wisdom in its essence. So too, the aspect of Moach Setimah itself is hidden and concealed in its essence, and that is the meaning.</p>	<p>אבל הענין הוא כנ"ל – דאין זה הגילוי בהארת פנים בבחינת עצמיות ממש – רק שגפר ונראה בלבד מתוך הארת פנים מהות אמיתיות החכמה – לפי ששם שורה מקור החכמה – אבל מפל-מקום אין זה רק כמוס ונעלם החכמה בעצמותה כו' – כך בחינת מו"ס עצמו כמוס ונעלם בעצמותו ודו"ל – רק שבפנים מאיר אורו – אבל אינו משיג מהותו כלל</p>
<p>And according to this, also regarding the use of the term “truth,” which is already a term that implies full revelation—it cannot be applied to the essence of Moach Setimah, since it remains concealed and does not come into revelation at all, and thus does not have such a name. It is only referred to as the source of truth. Even the level of illumination in the countenance does not truly deserve the name “truth,” since there is no complete revelation in it to the point of fully grasping the essence, as explained above.</p>	<p>ולפי זה – גם לענין קריאת שם "אמת" – שהיא כבר גילוי גמור – אי אפשר לומר בעצמיות מו"ס קריאת שם זה – מאחר שהוא בהעלם – בלתי בא לידי גילוי כלל – אין לו קריאת שם עדין – רק שנקרא "מקור האמת". וגם בבחינת גילוי בהארת פנים כו', לא יתכן לקרות בשם "אמת" – מאחר שאין בה גילוי גמור בהארת פנים – להיות משיג ממש מהותו כנ"ל</p>

Mitteler Rebbe

Parshas Massei

מאמרי אדמו"ר האמצעי

להבין שרש הדברים הנ"ל

Rather, it is only when this illumination of the countenance shines into another—such as into the countenance of Ze'er Anpin, as it is written, “May Hashem shine His face upon you,” as mentioned above—that **there** it is specifically called by the name “truth.” For there, the power of the light is in a state of full revelation to the recipients, who themselves also receive this light in a fully revealed manner—**then** it is called “truth in revelation.” (Just like, by way of analogy, the face of the sun, which is composed of many hues, such that the essence and substance of its light is not discerned, etc.)

אלא דוקא כְּאִשֶּׁר בְּחִינַת הָאֶרֶת פְּנִים הָאֵלֶּה מְאִירִים בְּזוּלָתוֹ – כְּמוֹ בְּפָנִים דְּזַעִיר אֲנָפִין – כַּמְשָׁמַע "יֵאָר ה' פָּנָיו אֵלֶיךָ" כַּנ"ל – שָׁמָּה דּוֹקָא קְרִיאתָ שֵׁם "אֱמֶת" – כִּי שֵׁם הָרִי כַח הָאוֹר בְּבְחִינַת הַתְגַּלּוּת גָּמוּר לְמַקְבְּלִים – שְׁמַקְבְּלִים גַּם הֵם הָאוֹר הַזֶּה בְּבְחִינַת גִּילּוּי גָּמוּר – אִזְ נִקְרָא "אֱמֶת" בְּגִילּוּי – (עַד דְּמִיּוּשָׁל – פָּנֵי חֲמָה (שְׁפָלוּל מְגוּוֹנִין – לֹא נִכָּר מֵהוּת אוֹרוֹ וְעֲצָמוּתוֹ כּוּ).

But only when it is illuminated within something else—like water—does it become recognizable. This is like the letters of a seal, which are not discernible until they are impressed upon something else, so that everyone can perceive them. Then it serves as a sign and proof of something that is established—like that which is sealed with the king’s signet ring, which cannot be revoked. And this is the concept of the seal of the Holy One, blessed be He, being "truth": that His seal is the revelation of the hidden light from the essence of Chochmah Stimaa, which is called the source of truth, when it comes into complete revelation to a recipient. As it says, “You shall give truth to Yaakov,” referring to Ze’ir Anpin, who receives seventy lights from the illumination of the countenance of Arich Anpin, as explained above. Only then is it called “truth”—not before it descends below, for it may still be nullified, like a letter written but not yet sealed with the king’s seal.

כִּי אִם בְּהֶאֱרָתוֹ בְּדָבָר זוּלָתוֹ כְּמוֹ הַמַּיִם), וְהָרִי זֶה כְּמוֹ אוֹתִיּוֹת הַחוּתָם שְׁאִינוֹ נִכָּר רַק כְּשֶׁנֶּחָקַק בְּדָבָר זוּלָתוֹ – שְׁיוּכְלוּ הַכָּל לְקַבֵּל – וְאִזְ הוּא סִימֵן וְרֵאָיָה לְדָבָר הַמְתַּקִּיִּים – כְּמוֹ אֲשֶׁר נִחְתָּם בְּטַבַּעַת הַמֶּלֶךְ – אִין לְהַשִּׁיב כּו'. וְזֶהוּ עֲנִין "חוּתָמוֹ שֶׁל הַקֶּב"ה – אֱמֶת": פִּירוּשׁ, "חוּתָמוֹ" הוּא גִילּוּי הָעֵלֶם הָאוֹר מֵעֲצָמוּת חֲכָמָה סְתִימָאָה – שְׁנִקְרָא מְקוֹר הָאֱמֶת – כְּאִשֶּׁר בָּא לִידֵי הַתְגַּלּוּת גָּמוּר לְמַקְבֵּל – כַּמְשָׁמַע "תֵּתֵן אֱמֶת לִיעֲקֹב" – שֶׁהוּא זַעִיר אֲנָפִין – שְׁמַקְבֵּל שִׁבְעִים נְהוּרִין בְּהֶאֱרַת פְּנִים דְּאֶרֶיךָ אֲנָפִין כַּנ"ל – אִזְ נִקְרָא "אֱמֶת" דּוֹקָא – וְלֹא טָרַם בָּא לְמַטָּה – שְׁיוּכָל לְהִיּוֹת בְּטֵל עֲדִין – כְּמִשְׁלַל הַקֶּתֶב הַנִּכְתָּב וְלֹא נִחְתָּם עֲדִין בְּחוּתָם הַמֶּלֶךְ כּוּ.

Mitteler Rebbe**Parshas Massei**

מאמרי אדמו"ר האמצעי

להבין שרש הדברים הנ"ל

<p>The seal of the king is what authenticates everything written in the royal decree: “A royal edict may not be revoked.” And above, this refers to the level of “truth” mentioned earlier, which is the source of the enduring reality of all particular matters that are sealed with this seal. This occurs when a royal decree is sealed in the process of something transitioning from nothingness to existence, which is the level of Malchus—like during Ne’ilah on Yom Kippur, when Malchus ascends to the level of the beard of Arich Anpin within Ze’ir Anpin, receiving from the “seal of the Holy One, blessed be He,” in the level of “rectification” and “truth” mentioned above. However, the verse says, “You shall give truth to Yaakov” specifically—meaning that within this general seal, it is already given to Yaakov, who will then seal and establish every matter. This refers to the illumination of the countenance of Arich Anpin within Ze’ir Anpin. And this is the meaning of: “He is truth, and He is faith,” etc.</p>	<p>חותם של המלך" הוא המאמת כל הדברים היוצאים בכתב – "דבר מלכות – אין להשיב". ולמעלה – היינו בחינת "נאמת" הנ"ל – שהוא מקור כל קיום ענינים פרטים – הנחתם בחותם זה – והוא באשר בא לחתם "דבר מלכות" – שמאין ליש – שהוא בחינת "מלכות" – כמו ב"נעילה" דיום הכפורים – שהם עולין עד בחינת "דיקנא דאריך אנפין" בוציר אנפין – ומקבלת מבחינת "חותמו של הקב"ה" – בבחינת "תיקון" ו"נאמת" הנ"ל. אבל מה שכתוב "תתן אמת ליצחק" דוקא – הרי בתוך "חותם" כללי זה – כבר נתן ליצחק – שהוא יחתם כל דבר לקיים – והוא בחינת "הארת פנים דאריך אנפין" בוציר אנפין כו'. וזהו "איהו אמת". ו"איהו אמונה כו'.</p>
<p>That Malchus receives from the level of “truth of Yaakov,” as in the phrase “a man of truth, whose action is truth,”—that his action within Malchus is one of truth—from a level of illumination of illumination, like the analogy of a seal that is impressed upon something separate from it.</p>	<p>שמקבלת המלכות מבחינת "אמת ליצחק" כמאמר "פועל אמת" שפעולתו במלכות אמת מבחינת הארה דהארה כמו משל חותם המצטרף בדבר מפרד זולתו כו'.</p>
<p>And this is the essence of the sealing at Ne’ilah of Yom Kippur, as mentioned above, and the sealing in the book, as is known.</p>	<p>וזהו כל עיקר התקפה בנעילה דיום הכפורים כנ"ל ונתתימתו בספר כידוע ודו"ל</p>
<p>And after all the above, the root of the matter of “And Moshe wrote their goings forth according to their journeys” will be understood.</p>	<p>ואחרי כל הנ"ל יובן שרש ענין "ויכתב משה מוצאותיהם" למסעיהם.</p>
<p>Meaning: Moshe is the level of “Shushvina d’Malka” (escort of the King), to draw down the Essence of the Emanator to the revelation of the letters of writing.</p>	<p>פירוש משה הוא בחינת שושבינא דמלכא להמשיך עצמות המאציל לידי גילוי אותיות הכתיבה</p>
<p>This is the level of the above-mentioned seal, which is rectification and truth, to shine into Yaakov down to the level of Malchus.</p>	<p>שהוא בחינת החותם הנ"ל שהוא תיקון ונאמת להאיר ביצחק עד בחינת המלכות</p>

Mitteler Rebbe

Parshas Massei

מאמרי אדמו"ר האמצעי

להבין שרש הדברים הנ"ל

And this is a drawing down of essence itself, for even something hidden in the heart can come to revelation when one seals it with his signature.	והרי זה בחינת המשכחות עצמויות מממש שהרי גם בדבר הקמוס בלב יוכל לבוא לידי גילוי כשיחתם שמו בכתיתתו על הדבר ההוא
For by this, the matter emerges from him, and becomes a true thing, something enduring—like a sealed matter that one is obligated to affirm and fulfill, according to what is sealed by royal decree, and it cannot be retracted.	הרי כזה יצא הדבר ממנו והוא דבר אמת המתקיים כמו הדבר הנחתם שמחזיבין לאמת ולקיים ככל אשר נחתם על פי ואין להשיב
And this is a drawing down of essence in the form of a seal and is called “truth,” as explained above.	והרי זה בחינת המשכחות עצמויות בבחינת חותם ונקרא “אמת” כנ"ל ודו"ל
The matter of “to their goings forth” refers to all of the above in the aspect of elevation and drawing down, and is called “masculine waters” and “feminine waters” (מ"ן and מ"ד), as accomplished through the mitzvos.	וענין “למוצאייהם” הינו כל ענין הנ"ל בבחינת העלאה והמשכה ונקרא מ"ד ומ"ן שש על ידי המצוות
As was the case in the 42 journeys, that from them there would be strength and might for the future generations.	שהיה על דרך זה במ"ב מסעות שיהיה מזה הכח ועזו ל'דורות הבאים כו
Now, Moshe—who is the level of Yesod of Abba—is described as “truth to its utmost truth.” He is the entire source for “their goings forth,” which is the source of all the drawing down of masculine waters (מ"ד) from the root of all, “to their journeys,” so that there can be the elevation of feminine waters (מ"ן), as explained above regarding the verse “I trained Ephraim...”	הנה משה בחינת יסוד אבא כתיב בבחינת אמת לאמתו כו', כל מקור למוצאייהם שהוא מקור כל המשכחות מ"ד משרשא דכילא למסעיהם שיוכל להיות העלאת מ"ן ל'כנ"ל בפירוש “אנכי תרגלתי לאפרים” כו
And “These are their journeys to their goings forth” means that afterward, their journeys can include all types of elevations—to raise up feminine waters from below to above—in order to arouse their goings forth, which is the drawing down of masculine waters mentioned above, that comes after the elevation.	ואלה מסעיהם למוצאייהם פירוש אחר כך יוכל להיות מסעיהם כל מיני העלאות להעלות מ"ן מלמטה למעלה כדי לעורר למוצאייהם שהוא בחינת המשכחות מ"ד הנ"ל ושאר העלאה
This is the essential unification mentioned above: that there are two types of drawing down. One allows for elevation—this is “to their goings forth” only because of their journeys. The second is the drawing down of masculine waters for the sake of union.	שהוא עקר היחוד הנ"ל שיש ב' המשכחות: אחת שיוכל להיות העלאה וזהו למוצאייהם רק בשביל מסעיהם כו', והבית המשכחות מ"ד לזיווג כו
This is “their goings forth” which come after “their journeys,” and this is the meaning of “These are their journeys” that was made possible through “their goings forth” at the outset, as explained above.	וזהו “מוצאייהם” הנ"ל שלאחר מסעיהם, וזהו “ואלה מסעיהם” שנעשה על ידי מוצאייהם בתחלה מטעם הנ"ל

Mitteler Rebbe

Parshas Massei

מאמרי אדמו"ר האמצעי

להבין שרש הדברים הנ"ל

Without Moshe's writing, however, "their goings forth" would not have been drawn to "their journeys," and thus "their journeys" would not lead to "their goings forth."	ובלתי הכתיבה דמשה לא היה נמשך "מוצאייהם". למסעיהם, וממילא לא היה "מסעיהם" למוצאייהם" כו
And even though the seal of "truth" was given to Yaakov, it is said in the Zohar that "Moshe is from the inner and Yaakov is from the outer"—meaning the writing of the seal of truth is through Moshe, the Shushvina d'Malka, and afterward that truth is given to Yaakov.	ואף על פי שנתן חותם דאמת ליצחק אכל הרי אפרו בזהר דמשה מלגאו ויצחק מלבר, דהיינו דכתיבת החותם דאמת הוא על ידי משה שושבינא דמלכא ואחר כך נתן אמת זה ליצחק
And through all of the above, one understands the saying of our Sages: "The beauty of Yaakov is like the beauty of Adam HaRishon," which refers to the level of rectification and truth of Yaakov—the illumination of the two cheeks of Arich within Ze'er Anpin, which is called Yaakov, as explained above.	ובכל הנ"ל יובן מארז"ל "שופריה דיצחק מעין שופריה דאדם הראשון" שהוא בחינת תיקון ואמת ליצחק הארת תרין תפוחין דאריך דז"א שנקרא יצחק כנ"ל

[NOTE Summary

The Mitteler Rebbe begins by establishing that the number forty-two (corresponding to the journeys of the Israelites in the desert) reflects the exact opposite of the seven weeks of Sefiras HaOmer, which represent ascending light. The 42 journeys, by contrast, reflect the descent of holiness into the lower worlds, rooted in the feminine attribute of Malchus, which receives divine flow in all its dimensions. Each journey is thus a divine act of transmission, a stage in the chain of descent from the highest to the lowest.

The discourse then transitions into the source of this descent—Moach Stima'ah (מו"ס), the Hidden Mind of Arich Anpin (the supernal partzuf of Keser). The actual thirteen Attributes of Mercy, often regarded as expressions of kindness, do not originate from the essence of Moach Stima'ah itself, but only from its residual "surplus" light. True essence—called "seichel ha'ne'elam" (hidden intellect)—remains entirely unrevealed.

Despite this concealment, the source of **truth** (אמת) lies precisely in this hiddenness. "תתן אמת ליצחק" refers not to direct revelation of essence, but to a reflection of that essence manifesting in the face of Arich Anpin. The phrase "חכמת אדם תאיר פניו" (a person's wisdom illuminates his face) becomes a metaphor: although the actual essence is concealed, its aura shines outward in the form of light and truth—what Kabbalah calls "the illumination of the two cheeks (תרין תפוחין) of Arich."

The Rebbe underscores that this truth does not manifest in internal divine attributes (like intellect or emotion), but in the outer countenance—where it is perceptible to the receiver. Just as the

Mitteler Rebbe

Parshas Massei

מאמרי אדמו"ר האמצעי

להבין ש"ש הדברים הנ"ל

sun's essence cannot be grasped directly, but its rays warm and illuminate all else, so too the truth of Moach Stima'ah is not revealed in itself but radiates outward.

This is likened to the concept of **the King's seal** (חותם המלך). The seal is the point at which the hidden truth becomes binding and revealed to others. The seal of Hashem is "אמת"—truth—because it guarantees the unchangeable authenticity of what was previously only internal will or thought. This "signature" only becomes visible when impressed upon something else, such as another soul or world.

Moshe represents the scribe and transmitter of this divine seal. When Moshe "writes their goings forth," he is channeling the essential truth from Moach Stima'ah all the way down to Malchus. Yaakov, representing Ze'er Anpin, receives this truth in an external but illuminated way. While Moshe is the inner transmitter (מלגאן), Yaakov is the outward expression (מלבר)—both necessary to make truth real in the world.

Ultimately, the 42 journeys become not only a historical travelogue but a spiritual template for how divine truth descends through layered revelations. Through Moshe's inscription and the journeys' structure, the Infinite becomes accessible—truth is sealed into the fabric of our reality.

Practical Takeaway

The discourse offers a powerful message about authenticity and divine purpose: truth is not found in grand revelations alone but often in the hidden places—the inward convictions, the subtle guidance, the sealed core of one's soul. Just as the King's seal is only meaningful when impressed upon another surface, so too the truest part of ourselves emerges not in isolation but through interaction and mission.

Every "journey" in life—even those that feel like descents—can become part of a divine progression if anchored in truth. Moshe's act of "writing down" serves as a model: we each can inscribe higher purpose into our own path by aligning with divine will, truth, and integrity.

Chassidic Story

One year, during the preparation for Parshas Massei, the Mitteler Rebbe sat secluded in deep contemplation for days. When his students finally entered, he shared that he had been meditating on how the journeys of the soul mirror the Israelites' travels in the wilderness.

He told them: "Each of us has our own 42 journeys. Some are high, others low. But none are wasted—so long as they are written 'by the word of Hashem.' That is the key."

Years later, one of his close chassidim faced a spiritual crisis and came to the Rebbe, ashamed and afraid that he had fallen too far to ever recover. The Rebbe told him gently: "Did you think

Mitteler Rebbe

Parshas Massei

מאמרי אדמו"ר האמצעי

להבין שרש הדברים הנ"ל

there would be no Kivros HaTa'avah, no places of confusion? It is written: 'וַיִּכְתֹּב מֹשֶׁה אֶת־מוֹצְאֵיהֶם'—Moshe wrote down every journey. If Hashem told Moshe to record even the lowest places, it means they too are part of the story. But only if you keep walking."

The chassid later said it was that teaching that gave him the strength to continue his journey—this time with truth sealed in his heart.

Source: *Heard from Chassidim of Lubavitch, as recorded in Sichos HaRan and Beis Rebbe vol. 2.*

TPX (Therapeutic-Psychological Integration)

This deep mystical discourse centers on the verse "וַיִּכְתֹּב מֹשֶׁה אֶת מוֹצְאֵיהֶם לְמַסְעֵיהֶם" ("And Moshe wrote their departures for their journeys"), using it as a window into the relationship between truth, transformation, and psychological integration.

The Mitteler Rebbe identifies the essence of truth (אמת) not merely as a static moral quality but as a dynamic force of internal alignment, one that stems from the innermost source of wisdom—מ"ס, the *sechel ha-ne'elam*, the hidden intellect. This hidden intellect does not express itself through conventional understanding, but through a radiance that reaches others, like a face shining from within. This is the basis of חכמת אדם תאיר פניו—"the wisdom of a man illuminates his face."

Psychologically, this refers to the deep intuitive knowing that cannot be verbalized or explained—a kind of embodied truth that you recognize in a person's presence, even if they don't articulate it. It's the "aura" of someone who has integrated their pain, their journey, their growth. Their truth isn't in what they say—it's in how they are.

The discourse explains that the "truth" that radiates from such a person is not from conscious logic or even emotional resonance, but from something higher: the inner source of being that precedes logic—like a seal that imprints its mark into the wax of another. This is the true function of a Rebbe, of Moshe: to draw from the *mochin d'stimaah* (hidden mind), from the unknowable root, and channel it into form—"writing" it into others. That's why Moshe is called the one who "writes" the journeys: he imprints them with purpose and divine origin.

On a therapeutic level, we often struggle to "make sense" of our life journeys—the traumas, detours, regressions. But the Rebbe shows us that these are not chaotic wanderings. They are *מסעיהם למוצאיהם*—each step, each breakdown, leads toward a deeper source. But it must be

Mitteler Rebbe

Parshas Massei

מאמרי אדמו"ר האמצעי

להבין שרש הדברים הנ"ל

written—it must be named and sealed in truth. This is the healing work: turning undefined, scattered pain into narrative, into clarity, into truth.

And yet, the discourse insists: this truth cannot be found in self alone. It is only revealed when it illuminates another. Just as the seal proves itself only when impressed into another surface, so our deepest truths emerge only in relationship, in transmission, in impact.

It also touches on the idea that there are two flows in the soul's journey: *mashpia* (giving) and *mekabel* (receiving). Transformation happens in the interplay—just like in the discourse, where truth is not truth until it flows outward from Moshe to Yaakov, from intellect to emotion, from insight to action.

Story

A clinical psychologist once worked with a Holocaust survivor who, for decades, refused to speak about his past. No therapy broke through. He was silent, stoic, functional—but unreachable.

One day, the man's granddaughter came to visit the session. She sat beside him, holding his hand, and without words, tears streamed from his eyes. He looked at her and whispered for the first time: "You are the reason I stayed alive."

In that moment, something unlocked. The truth—his truth—was not in words. It was in the face of someone he loved, into whom his entire life had been unconsciously sealed. His granddaughter was the "*letter*" into which his soul had written itself.

The therapist later said: "All the therapy, all the analysis, couldn't do what that one look did. That was the moment of truth."

This captures the very core of the discourse: truth is sealed not in self, but in another. The deepest wisdom shines not in expression, but in impression. The journeys of the soul only become "truth" when they illuminate another's path.

Source: Inspired by clinical reflections on intergenerational trauma and Holocaust survivor therapy. Publicly recounted in trauma psychology workshops (undisclosed for privacy).

END NOTE]